

**This is an electronic reprint of the original article.
This reprint *may differ* from the original in pagination and typographic detail.**

Author(s): Malinen, Antti

Title: Talonomistajat vastaan virkamiehet. Kiistely vuokrasäännöstelystä 1910- ja 1920-luvun vaihteessa

Year: 2009

Version:

Please cite the original version:

Malinen, A. (2009). Talonomistajat vastaan virkamiehet. Kiistely vuokrasäännöstelystä 1910- ja 1920-luvun vaihteessa. *Historiallinen Aikakauskirja*, 107(2), 180-197.

All material supplied via JYX is protected by copyright and other intellectual property rights, and duplication or sale of all or part of any of the repository collections is not permitted, except that material may be duplicated by you for your research use or educational purposes in electronic or print form. You must obtain permission for any other use. Electronic or print copies may not be offered, whether for sale or otherwise to anyone who is not an authorised user.

ANTTI MALINEN

Talonomistajat vastaan virkamiehet

Kiistely vuokrasäännöstelystä 1910- ja 1920-luvun vaihteessa

Vuokrasäännöstelyä koskevan lainvalmistelun yhteydessä käytiin julkista keskustelua sekä lain tarpeellisuudesta että sen yhteiskunnallisesta vaikuttavuudesta. Virkamiehet perustelivat säännöstelyn tarvetta sodan luomilla markkinahäiriöillä, kun taas talonomistajat painottivat säännöstelyn turmiollisuutta ja korostivat vapaasti toimivien markkinoiden etuja. Virkamiehet vaativat ”kokonaisuuden edun” mukaista voitontavoittelun kohtuullistamista, kun talonomistajat vetosivat perustuslain takaamiin omistamisen ja yrittämisen oikeuksiin.

Poliittinen valta joutui sisällissodan jälkeisessä Suomessa reagoimaan lukuisiin yhteiskuntapoliittisiin ongelmiin. Yhteiskuntarauhan säilyttämisen näkökulmasta keskeisiä tavoitteita olivat ihmisten asumisen ja toimeentulon takaaminen ja työllisyyden ja vientiteollisuuden ylläpito. Rahapoliittisiin talouden ja markan arvon vakauttamistoimenpiteisiin liittyivät hinta- ja vuokrasäännöstely, joiden avulla tähdättiin niin inflaation kuin palkankorotuspaineiden jarruttamiseen.¹ Vaikka luottamus markkaan ja talouteen onnistuttiin säilyttämään, säännöstelytoimenpiteet aiheuttivat tyytymättömyyttä niin kansalaisten kuin talouselämän piirissä. Erityisesti vuokrasäännöstely, jonka toimeenpano merkitsi laajaa puuttumista niin omistusoikeuteen kuin sopimusvapauteen, aiheutti turhautumista ja tyytymättömyyttä talonomistajien keskuudessa.

---

¹ Matti Hannikainen (2004) *Rakentajat suhdanteissa. Palkat, työttömyys ja työmarkkinakäytännöt Helsingin rakennustoiminnassa 1930-luvun laman aikana*, Suomen Tiedeseura 162, Helsinki: Suomen Tiedeseura, 24–25; Pertti Haapala (1995) *Kun yhteiskunta hajosi. Suomi 1914–1920, Kleio ja Nykypäivä*, Helsinki: Painatuskeskus, 177; Antti Kuusterä (1980) *Suomen Asuntopoteekkipankki 1927–1979*, Jyväskylä: Gummerus, 10–11; Reino Rossi (1951) *Suomen Pankin korkopolitiikka vuosina 1914–1938, Suomen Pankin Taloustieteellisen Tutkimuslaitoksen Julkaisuja, Sarja B: 12*, Helsinki: K. F. Puromiehen Kirjapaino O.Y., 104–105, 114, 125.

Artikkelissa tarkastellaan vuokrasäännöstelyn (1917–22) ympärillä käytyä kiistelyä, johon osallistuivat eritoten lainvalmistelusta vastanneet virkamiehet ja epäoikeudenmukaiseksi koettua sääntelyä kritisoineet talonomistajapiirit. Sen lisäksi, että erilaiset taloudelliset ja poliittiset intressit vaikuttivat säännöstelyä koskevien kantojen muotoutumiseen, keskusteluun sisältyi moraalisemmin virittyneitä näkokantoja; pohdintoja julkisen vallan mahdollisuuksista edistää yhteiskunnallista oikeudenmukaisuutta.

Hinta- ja elintarvikesäännöstelyn tavoin vuokrasäännöstelyn tehokas toimeenpano osoittautui vaikeaksi, ja säännöstelytoimia onnistuttiin hyödyntämään ja kiertämään voitontavoittelussa.² Aikalaiskeskustelussa kohtuutonta ja vilpillistä voitontavoittelua nähtiin esiintyvän niin asunto-, kiinteistö- kuin vuokramarkkinoillakin. Vuokrien maksimihintoja rajoittanut vuokrasäännöstely synnytti epäviralliset asunto- ja vuokramarkkinat ja niin talonomistajat, vuokranantajat kuin vuokralaisetkin kehittivät erilaisia tapoja hyödyntää sääntelyn luomia rajoituksia. Asunto- ja kiinteistömarkkinoiden suhteen kritisoitiin erityisesti toimintaa, jolla talouden epävarmuuksia hyödyntämällä tavoiteltiin kohtuuttomiksi ja ansiottomiksi katsottuja voittoja.

Talonomistajapiirien näkökulmasta taloudellista toimintaa kuitenkin rajoitettiin epäoikeudenmukaisella ja oikeustajua loukkaavalla tavalla. Tässä artikkelissa analysoidaan eri osapuolten puheenvuoroissa esiintyviä voitontavoittelua koskevia oikeudenmukaisuuskäsityksiä ja niiden perusteluja. Talonomistajille sopimisen ja markkinoiden vapaus edusti oikeudenmukaisuutta, kun taas lainvalmistelusta vastanneet virkamiehet kiinnittivät huomiota myös markkinahäiriöihin ja heikommaksi katsotun sopijaosapuolen, eli vuokralaisten suojeluun. Tässä keskitytään erityisesti siihen, minkälaisia merkityksiä lainvalmistelusta vastanneet virkamiehet ja talonomistajapiirit antoivat markkinoille ja valtiolle taloudellisen elämän organisoijana. Virkamiesten voitontavoittelua koskevien käsitysten selventämiseksi esitellään ensimmäistä maailmansotaa edeltäneiden asuntomarkkinoiden kehityksestä käytyä aikalaiskeskustelua. Valtiointervention hyväksyttävyyttä ja oikeudenmukaisuutta koskevan kiistelyn analyysi tuo esille retorisen mallin: kiistan osapuolet loivat ensinnäkin omaa toimintaa oikeuttavat

---

² Elintarvikesäännöstelyä ja tuotteille asetettuja rajahintoja käsitellyissä tutkimuksissa on viitattu harjoitetun politiikan synnyttämään keinotteluun ja epävirallisten markkinoiden syntymiseen. Ks. Heikki Rantatupa (2004) 'Elintarvikehuolto ensimmäisen maailmansodan aikana', teoksessa Matti Peltonen (toim.) *Suomen maatalouden historia II. Kasvun ja kriisien aika 1870-luvulta 1950-luvulle*, *Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Toimituksia 914:2*, Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura, 265–329; Heikki Rantatupa (1979) *Elintarvikehuolto ja –säännöstely Suomessa vuosina 1914–1921*, *Studia historica Jyväskyläensia 17*, Jyväskylä: Jyväskylän yliopisto.

talous- ja markkinaideaalinsa ja samanaikaisesti vastapuolen ideaalia murennettiin kritisoimalla sen toimimattomuutta tosielämässä.

Ensimmäisen maailmansodan seurauksena Euroopassa siirryttiin laajalti säännöstelytalouteen, jonka yhtenä tunnusmerkkinä oli hinnanmuodostuksen ja tuotteiden tuotannon ja jakelun julkinen säännöstely.³ Suomessa lähes pysähdyksissä ollut rakennustoiminta yhdistettynä asuntopulaan loi tilanteen, jossa vuokralaisten lainsäädännöllinen suojeleminen liian jyrkiltä vuokrankorotuksilta ja hädöiltä nähtiin tarpeellisenä. Säännöstelyn tarve oli suurin kaupungeissa, erityisesti Helsingissä ja Turussa sekä sisällissodasta kärsineissä Tampereella ja Viipurissa.⁴ Asuntomarkkinoilla ilmenevän kysynnän ja tarjonnan välisen epäsuhdan johdosta jo maailmansodan alkuvaiheissa annettiin kenraalikuvernöörin päätös vuokrasuhteiden säännöstelystä sodan aiheuttamissa poikkeusoloissa. Päätöksessä kiellettiin vuokrien kohtuuton korottaminen, ja vastuu määrysten valvomisesta annettiin läänien kuvernööreille. Maaliskuun vallankumouksen jälkeen ei mielivaltaisiksi katsottuja vuokrasäännöstelymääräyksiä kuitenkaan noudatettu,⁵ mutta Suomen senaatti antoi jo kesäkuussa 1917 uuden päätöksen (38/1917) vuokrasuhteiden järjestelystä. Lain keskeisin tarkoitus oli määrätä kohtuulliseksi katsottu vuokrataso ja estää vuokralaisten häätäminen.

Koska vuokrasäännöstelyllä puututtiin niin omistusoikeuteen kuin sopimusvapauteen, tuli lainsäädäntö laatia perustuslainsäätämisyjärjestyksessä. Vuosina 1917–18 vuokrasäännöstely toteutettiin poikkeusajan oloihin perustuvien lakien pohjalta ja vuosina 1919–21 erityisten huoneenvuokrasäännöstelylakien avulla.⁶ Varsinaisen vuokrasäännöstelyn päättyessä toukokuussa 1922 annettiin lait vuokrakeinottelusta

---

³ Hannu Ruonavaara (1993) *Omat kodit ja vuokrahuoneet. Sosiologinen tutkimus asunnonhallinnon muodoista Suomen asutuskeskuksissa 1920–1950, Turun yliopiston julkaisuja, Sarja C 97*, Turku: Turun yliopisto, 158–159; Hannikainen (2004) 24.

⁴ Ks. asuntopolitiikkaa ja -rakentamista käsitellyt komiteanmietintö 1919:9, 5. Vuokrasäännöstelyllä viitataan jatkossa lainsäädäntöön, joka mahdollistaa maksimivuokrien määräämisen, ja vuokrasääntelyllä huoneenvuokrasuhteiden yleisempään oikeudelliseen sääntelyyn.

⁵ Eino Kuusi (1921) *Huoneenvuokrasäännöstely I. Katsaus sen tähänastiseen toimeenpanoon maassamme. Sosialiministeriön ja sosialihallituksen julkaisemia tiedonantoja X*, Helsinki: Sosialiministeriö, 4; Böök (1919) 146.

⁶ Erillisen huoneenvuokrasäännöstelylain tarve nousi esille huhtikuussa 1919, kun elintarvelain antama valtuus oli umpeutumassa saman vuoden lokakuussa. Hallitus antoikin eduskunnalle uuden lakiesityksen 14/1919 huoneenvuokrasäännöstelystä, joka hyväksyttiin 27.5.1919; Hannikainen 2004, 24.

(96/1922) ja kohtuuttomien vuokrien vaatimisesta (3/1923), joilla vahvistettiin useimpien kaupunkien osalta rajavuokrat.⁷

Sisällissodan jälkeisen asuntopoliittisen keskustelun ja tahdonmuodostuksen kannalta keskeisiä foorumeja olivat sosialiministeriön alaisen sosiaalihallituksen väliaikainen asunto-osasto sekä asuntoreformiyhdistys.⁸ Keskeiset toimijat edustivat pääosin 1880-luvulla syntynyttä reformistisukupolvea, jonka edustajat tunsivat toisensa jo ennen virkamiesuraansa yliopisto-opintojen ajalta ja erilaisista järjestötehtävistä.

Vuokrasäännöstelyn yhteydessä lainvalmisteluun ja julkiseen keskusteluun osallistivat erityisesti sosiaalihallituksen pääjohtaja Einar Böök, asunto-osaston johtaja Eino Kuusi ja asunto-osaston asiantuntija Yrjö Harvia.⁹

Talonomistajia ja heidän intressejään edustavia tahoja koskevat tulkinnat perustuvat etujärjestölehti *Kiinteistölehdessä* julkaistuihin kirjoituksiin sekä lainvalmistelun yhteydessä tuotettuun materiaaliin, jonka avulla talonomistajat esittelivät poliitikoille omia näkökantojaan. *Kiinteistölehdelle* muodostuikin talonomistajien poliittisten kantojen ja argumenttien muotoilujen kannalta tärkeä rooli, ja sen sivuilla esitetyt argumentit toistuivat tarkastellussa sanomalehtiaineistossa ja eduskuntapuheenvuoroissa.¹⁰

Talonomistajia sosiaalisena ryhmänä kartoittava historiallinen tutkimus on ollut vähäistä, mutta joitakin ryhmäjakoja talonomistajapiirien tarkentamiseksi on mahdollista tehdä.¹¹

---

⁷ Uuden säännöstelylain kaaduttua annettiin vuokrakeinottelulakiesitys (HE 75/1921), jolla pyrittiin estämään asuntojen tyhjänä pitäminen ja vuokrasopimusten rekisteröimisellä valvomaan korkeimpien sallittujen vuokrien noudattamista. Keinottelulaki astui voimaan 1.5.1922 (96/1922) ja laki kohtuuttomien vuokrien vaatimisesta 4.1.1923 (3/1923).

⁸ Myös vuoden 1920 asuntokomitean ja kaupunkiliiton asuntoneuvoston jäsenistöä osallistui aktiivisesti asuntopoliittiseen keskusteluun. Vuokrasäännöstelyn yhteydessä tärkeäksi keskustelukanavaksi muodostuivat lisäksi sosiaalihallituksen järjestämät neuvottelupäivät, joihin kutsuttiin talonomistajien, vuokralaisten ja säännöstelyn toteuttamisesta vastanneiden huoneenvuokralautakuntien edustajia.

⁹ Lainvalmisteluaineiston lisäksi virkamiesten vuokrasääntelyä koskevia käsityksiä analysoidaan julkisen keskustelun tuottaman sanomalehtiaineiston avulla. Tutkimusta varten kerätty sanomalehtiaineisto vuosilta 1918–1923 käsittää 96 kirjoitusta, joista 11 on virkamiesten kirjoittamia. Lisäksi tarkastellussa hyödynnetään virkamiesten aikakauskirjoihin kirjoittamaa materiaalia.

¹⁰ Vuodesta 1922 lähtien *Kiinteistölehti* toimi Suomen Talonomistajayhdistysten liiton äänenkannattajana. *Kiinteistölehden* (1922–1924) ja sen edeltäjän *Kiinteistölehden* (1921) sivuilla käsiteltiin vuokrasääntelyä vuosina 1921–1924 44 kirjoituksessa. Poliittiseen vaikuttamiseen tähtääviä pamfletteja jaettiin edustajille ja valiokuntien jäsenille istuntoja ennen ja joitakin sääntelyn laillisuutta käsitteleviä kirjoituksia lähetettiin myös valtioneuvoston oikeuskanslerille ja eduskunnan oikeusasiamiehille. Poliitikoille suunnatun materiaalin jakamisesta antoi kuvauksen ministeri Joukahainen vuokrasääntelyä koskevassa eduskuntapuheenvuorossaan, s. 1306, PII, VP1920; Etujärjestön vaikuttamiskeinoja kuvaa myös Juha Nevalainen (1977) '70 vuotta kiinteistöalan yhteistyötä' *Suomen Kiinteistölehti* 53.

¹¹ Poliitikkojen, virkamiesten ja vuokralaisten rinnalla talonomistajakunta onkin jäänyt melko hahmottomaksi ryhmäksi aiemmassa asumista ja asuntopoliitiikka käsittelevässä historiallisessa tutkimuksessa. Poikkeuksina kuitenkin

Virkamiesten puheenvuoroissa asuntomarkkinoiden ammattilaisiksi luokiteltiin kiinteistö- ja asuntokauppoja tekevät sijoittajat, rakennusmarkkinoilla toimivat grynderit sekä asuntoyhtiöiden johtamisesta vastaavat isännöitsijät.¹² Sanomalehtikeskustelussa saatettiin puhua kuitenkin vain yleisesti talonomistajista, ja käsitteellä voitiin viitata ammattilaisten lisäksi enemmän tai vähemmän ammattimaisesti toimiviin asunto-osakkeiden ja kiinteistöjen omistajiin; tämän ryhmän tuloista vuokratulot ja mahdolliset myyntitulot muodostivat vaihtelevan osuuden.¹³

Koska tarkasteltavana ajanjaksona vuokra-asuminen kattoi noin 80 prosenttia asumismuodoista, muodostivat talonomistajat ja vuokranantajat laajan yhteiskunnallisen ryhmittymän. Talonomistajien edunvalvontaa varten oli perustettu 1907 Suomen Kaupunkien Talonomistajayhdistysten Keskustoimikunta (SKTK), joka vuonna 1922 muutti nimensä Suomen Talonomistajayhdistysten liitoksi (STL). Talonomistajien lukumäärästä huolimatta alkuvuosien toiminta oli heikosti organisoitua, minkä nähtiin ilmenevän edunvalvonnan heikkoutena.¹⁴ Sosialiministeriön järjestämässä vuokrasääntelyä koskevissa neuvotteluissa talonomistajien intressejä puolusti talonomistajien neuvottelukunta, jonka jäsenistöön kuului muun muassa *Kiinteistölehden* päätoimittajana vuosina 1921–24 vaikuttanut Pekka A. Angervo sekä STL:n puheenjohtaja Alarik Mangström. *Kiinteistölehden* avustajana toiminut sosiaaliministeriön maalaisliittolainen varatuomari J. T. Hyvönen osallistui sekä talonomistajien neuvottelukunnan että SKTK:n toimintaan sihteerinä.¹⁵

Kiinteistöliiton 100-vuotishistoriikin kirjoittanut Kauniskangas (2007), 70-vuotishistoriikin kirjoittanut Nevalainen (1977) sekä Ruonavaara (1993), joka on väitöskirjassaan käsitellyt talonomistajien suhtautumista sotien jälkeiseen vuokrasääntelyyn. Ks. Maarit Kauniskangas (2007) *Ihmisiä ja kiinteistöjä 1907–2007. Suomen Kiinteistöliiton 100 vuotta*, Gummerus kirjapaino Oy; Ruotsin ja Saksan talonomistajien poliittista järjestäytymistä ja suhtautumista säännöstelyyn on tutkinut Håkan Forsell (2006) *Property, Tenancy and Urban Growth in Stockholm and Berlin, 1860–1920*, Burlington: Ashgate.

¹² Grynderi, joka voi olla joko henkilö tai rakennusliike, vastaa sekä rakentamisesta että rakennuttamisesta. Ks. Anneli Junto (1990) *Asuntokysymys Suomessa. Topeliuksesta tulopolitiikkaan, Sosiaalipoliittisen yhdistyksen julkaisuja* 50, Helsinki: Valtion painatuskeskus, 150.

¹³ Talonomistaja-käsite toimi myös ammattinimikkeenä ja viittasi siten ammattimaiseen tulonhankintaan. Ks. Kauniskangas (2007) 13.

¹⁴ SKTK:lla ei ollut toimistoa eikä asiamiestä vuosien 1909–18 välisenä aikana, ja passiivisuudesta syytetty toimikunta perusti erityisen työvaliokunnan, joka joustavampana elimenä kykeni nopeampaan toimintaan. Tätä ennen Helsingin Talonomistajain yhdistys oli ajanut vuokrasäännöstelyn purkamista. Ks. Kauniskangas (2007) 19–20; Nevalainen (1977) 12–13.

¹⁵ Sosiaaliministeriön virkamies J. T. Hyvönen (1891–1975) toimi myös kansanedustaja ja perustuslakivaliokunnan puheenjohtajana vuosina 1922–1923. Kansanedustajamatrikkeli 1907–2000, <http://www.eduskunta.fi/thwfakta/hetekau/hex/hxent.htm>, luettu 19.2.2009.

Laajemmin liiketoimintaan ja taloudelliseen voitontavoitteluun liittyviä syytöksiä on tarkasteltu erityisesti metsäteollisuutta, maakauppaa ja maakauppiaita käsittelevän tutkimuksen yhteydessä.¹⁶ Melko vähälle huomiolle on jäänyt kuitenkin aikalaisten käymä keskustelu asuntomarkkinoiden voitontavoittelun luonteesta. Sotavuosina lisääntyneen pörssikaupan tavoin asuntomarkkinoille suuntautunut pääomasijoittaminen ja voitontavoittelu toi mukanaan uudenlaisia toimintatapoja ja ansaintamalleja.¹⁷ Perinteisestä teollisen tuotannon ja palvelujen tuottamasta arvonlisäyksestä irtautunut voitontavoittelu edusti uudenlaista taloudellista toimintaa, jossa liikkui sotavuosina suuria pääomia. Vuoden 1918 kiinteistömarkkinoilla arvioitiin liikkuneen ainakin 600 miljoonaa markkaa, mutta tästä summasta vain osan nähtiin edustavan spekulatiivista tai keinottelevaa liiketoimintaa.¹⁸

Aikalaismääritelmän mukaan spekulointi oli taloudellista toimintaa, jossa tavaroiden tai arvopaperien hintakehityksen ennakoinnilla pyrittiin sijoitusvoittojen tekemiseen. Tuomittavaksi spekulointi muuttui, jos toimijat vilpillisin keinoin pyrkivät vaikuttamaan

---

¹⁶ Kauppa- ja liikemiesmoraalia koskevasta aikalaiskeskustelusta Marko Paavilainen (2004) *Kun pääomilla oli mieli ja kieli. Suomalaiskansallinen kielinationalismi ja uusi kauppiaskunta maakaupan vapauttamisesta 1920-luvun alkuun*, *Bibliotheca Historica* 96, Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura, 143–146; Metsä- ja maakeinotteluun liittyvästä keskustelusta Markku Kuisma (1993) *Metsäteollisuuden maa. Suomi, metsät ja kansainvälinen järjestelmä 1620–1920*, *Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran toimituksia 1055:1*, Helsinki: SKS; Tapio Karjalainen (2000) *Puutavarayhtiöiden maahankinta ja -omistus Pohjois-Suomessa vuosina 1885–1939* Oulu: Oulun yliopisto. Säännöstelytaloutta koskevan keskustelun poliittisista ja taloudellisista intressitaustoista Marko Paavilainen (1998) *Karjalasta kaukomailla. Valtameri Osakeyhtiön ja sen edeltäjien vaiheet 1913–1998*, Helsinki: Otava, 135–138. Keinottelua koskevasta yleisestä aikalaiskeskustelusta ks. Per Schybergson (2007) *Förvärv och fördräv. Finlands ekonomi i ett brytningsskede*, Helsinki: Schildts Förlags Ab; Haapala (1995) 170–171, 175–178, 184–187.

¹⁷ Asuntomarkkinoilla tapahtunutta keinottelua on sivuttu joidenkin laajempien esitysten yhteydessä. Ks. esim. Jouko Siipi (1962) 'Pääkaupunkiyhteiskunta ja sen sosiaalipolitiikka', teoksessa Ragnar Rosén, Eirik Hornborg, Heikki Waris, Eino Jutikkala (toim.) *Helsingin kaupungin historia V osa, ensimmäinen nide*, Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Kirjapaino Oy. Asuntomarkkinoilla tapahtuvaa voitontavoittelua on yhden toimijan näkökulmasta tarkastellut Antti Kuusterä (2004) *Kivitalot tieteen tukena. Yrjö Jahnssoinin säätiö 1954–2004*, Helsinki: Yrjö Jahnssoinin säätiö. Asuntomarkkinoiden pohjana toimivia rakennusmarkkinoita erityisesti 1920- ja 30-luvun osalta on käsitellyt Hannikainen (2004). Asuntomarkkinat-käsitteellä aikalaiset viittasivat asuntojen tarjonnan ja kysynnän välisen suhteen järjestelyyn ja esityksessä nojaututaan samaan määritelmään. Ks. esim. Einar Böök (1921) 'Asuntokysymys ja asuntopolitiikka' teoksessa L. Harmaja, A.E. Tudeer, N. Kärki, E. Böök, R. Erich, J. Forsman, R. Holsti, O.K. Kilpi, A. Tulenheimo (toim.), *Valtiotieteiden käsikirja. Aakkosellinen tietoteos I*, Helsinki: Tietosanakirja-osakeyhtiö, 120–121; Kyösti Järvinen (1922) 'Markkinat ja messut' teoksessa L. Harmaja, A.E. Tudeer, N. Kärki, E. Böök, R. Erich, J. Forsman, R. Holsti, O.K. Kilpi, A. Tulenheimo (toim.), *Valtiotieteiden käsikirja. Aakkosellinen tietoteos II*, Helsinki: Tietosanakirja-osakeyhtiö, 458–459. Asuntopolitiikkaa ja -kysymystä käsittelevissä aikalaisesteissä markkinoiden sijaan viitattiin kuitenkin useimmiten vain asuntorakentamiseen tai asunnon tarpeen tyydyttämiseen.

¹⁸ Hallituksen esitys N:o 16 Suomen Eduskunnalle kiinteistökaupoista suoritettavasta ylimääräisestä verosta, Valtiovarainvaliokunnan mietintö N:o 5, Asiakirjat II, s. 8–9. Asuntomarkkinoilla tapahtuneiden kauppohen markkamäärän arviointia vaikeuttaa se, että osakeyhtiömuotoisten kiinteistöjen omistajanvaihdoksia ei 1920-luvun osalta tilastoitu. Ks. Mikko Tamminen (1945) *Suomen kaupunkien asuntotuotannon vaihtelut ja niiden syyt itsenäisyyden aikana, Suomen Pankin Taloustieteellisen Tutkimuslaitoksen Julkaisuja, Sarja B:4*, Helsinki: Kirjapaino-Osakeyhtiö Sana, 183.

hintojen muodostukseen tai pyrkivät nopeiden voittojen tekemiseen.¹⁹ Spekulatiivisen tai keinottelevan toiminnan arviointiin vaikutti lisäksi yhteiskunnallinen tilanne, esimerkiksi sisällissodan jälkeen yhteiskunnallisten levottomuuksien pelko.

Vuokrasäännöstelyn perusteluissa vedottiinkin asuntopulan yhteiskunnallisten näkökohtien lisäksi yhteiskuntamoraalisiin syihin: lainsäädännöllä pyrittiin rajoittamaan kohtuuttomien voittojen tavoittelua.²⁰

Asuntomarkkinoiden synty ja liiketoiminnan ammattimaistuminen

Ensimmäiset Helsingin asunto-oloja koskevat kiistakirjoitukset julkaisi Zacharias Topelius jo 1850-luvun lopulla, jolloin hän kiinnitti huomiota kiristyneisiin asunto-oloihin ja vuokratiskontaan.²¹ Laajempaa keskustelua asuntomarkkinoilla liikkuva raha herätti kuitenkin vasta 1880-luvulla, jolloin havahduttiin tonttien ja kiinteistöjen nopeaan arvonnousuun. Helsinkiin suuntautuva muuttoliike ja väestön kasvu lisäsivät asuntojen kysyntää ja vaikuttivat niin maan, kiinteistöjen kuin rakentamisen hintaan. Lehdistössä alettiin puhua pian tonttikeinottelusta ja talohujauksista.²² Rakennusmarkkinat kasvoivat pääkaupunkiseudulla nopeasti, ja 1880-luvulla yksityisten rakennuttajien ja rakennusyriyten rinnalle tulivat myös ensimmäiset asunto-osakeyhtiömuotoiset rakennuttajat.

Spekulatiivisella rakentamisella aikalaiset kuvasivat melko neutraalisti sekä rakennusmarkkinoiden voitontavoittelua että rakentamis- ja sijoitustoiminnan ammattimaistumista. Toisaalta ensimmäisen maailmansodan jälkeisen asuntopolitiikan valmistelusta vastanneet keskeiset virkamiehet ja asiantuntijat korostivat liiketoiminnan ammattimaistumisen kielteisiä kehityspiirteitä ja kotien joutumista ”keinottelun esineiksi.”²³

---

¹⁹ Kiinteistökeinottelusta ks. HE 1918:16, Asiakirjat II, s. 1–2. Spekulointia ja vilpillistä voitontavoittelua koskevista aikalaismäärittelyistä ks. Eino Jauri (1923) 'Spekulatsioni', teoksessa L. Harmaja, A.E. Tudeer, N. Kärki, E. Böök, R. Erich, J. Forsman, R. Holsti, O.K. Kilpi, A. Tulenheimo (toim.), *Valtiotieteiden käsikirja. Aakkosellinen tietoteos IV*, Helsinki: Tietosanakirja-osakeyhtiö, 497–498; K. Willgren (1924) 'Yrittäjänvoitto', teoksessa L. Harmaja, A.E. Tudeer, N. Kärki, E. Böök, R. Erich, J. Forsman, R. Holsti, O.K. Kilpi, A. Tulenheimo (toim.), *Valtiotieteiden käsikirja. Aakkosellinen tietoteos IV*, Helsinki: Tietosanakirja-osakeyhtiö, 683.

²⁰ Ks. Hallituksen esitys n:o 14 Eduskunnalle laiksi huoneenvuokrasäännöstelystä, Laki- ja talousvaliokunnan mietintö 1, s. 2, Asiakirjat I, Valtionpäivät 1919.

²¹ Juntto (1990) 75.

²² Sven-Erik Åström (1956) 'Kaupunkiyhteiskunta murrosvaiheessa', teoksessa Ragnar Rosén, Eirik Hornborg, Heikki Waris, Eino Jutikkala (toim.) *Helsingin kaupungin historia IV osa, jälkimmäinen nide*, Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Kirjapaino Oy, 119.

²³ Lainaus K.J. Kalliala (1917) *Asunto-osuuskunnat*, Helsingin kirjapaino-osakeyhtiö, 7. Yhdistys yleishyödyllisen rakennustoiminnan edistämiseksi oli antanut kirjan tekijälle tehtäväksi laatia lyhyt kuvaus asunto-osakemuotoisen

Osuustoiminnallista, omaa asuntotarvetta tyydyttävää ja yhteistyöhön perustuvaa rakentamista (jossa rakennuttajat keräsivät itse tarvittavan pääoman) pidettiin hyvänä ratkaisuna asuntotarpeen tyydyttämiseksi.²⁴ Vuokra-asuntoja rakentavien liikeyritysten nähtiin tähtäävään mahdollisimman korkeisiin vuokriin matalalla kustannustasolla, ja kun vielä noususuhdanteiden aikana asuntojen kysyntä oli usein hyvin voimakasta, nähtiin sen johtavan yritysten välisen terveen kilpailun heikentymiseen.²⁵ Asuntoreformistien mukaan asuntokysymyksen ratkaisemiseen ei riittänytkään ainoastaan asuntotarpeen määrällinen tyydyttäminen, vaan huomiota oli kiinnitettävä asumisen laatuun; kodit muodostivat yhteiskunnallisen ja siveellisen elämän perustan.²⁶

Sotaa edeltäneiden kiinteistömarkkinoiden huippukohta saavutettiin vuosina 1911–12, jolloin kiinteistömarkkinoiden liikevaihto ylitti molempina vuosina 40 miljoonaa markkaa.²⁷ Vuosien 1909–14 välisenä aikana Helsingissä rekisteröitiin 245 uutta asunto-osakeyhtiötä ja niiden yhteinen osakepääoma nousi yli 50 miljoonaan silloista markkaa.²⁸

Asuntomarkkinoilla liikkuva raha ja sen ympärille kasvava liiketoiminta herättivät kysymyksiä maapohjalla ja asumisella tehtävien voittojen luonteesta. Eino Kuusen määritelmän mukaan maan ansioton arvonnousu johtui yksityisen työn sijaan ”koko yhteiskunnan” työn tuloksesta eli esimerkiksi kaavoituksesta. Yrjö Harvia korosti puolestaan sitä, kuinka huolimatta siitä, että ansiottoman arvonnousun yhteydessä yksityiset ihmiset anastivat ”yhteiskunnalta arvoja, jotka muodostuvat aivan heidän ansiottaan”, oli arvonnousun verottamista koskeva keskustelu vielä alkuvaiheissaan.²⁹

---

rakentamisen kotimaisesta kehityksestä. Ks. esim. Yrjö Harvia (1919) *Lähivuosien asuntopolitiikan suuntaviivoja. Esitelmä asuntoreformiyhdistyksen kokouksessa 20.10.1919*, Helsinki: Mercator, 11.

²⁴ Ks. kuvio 2 s. 21.

²⁵ Kalliala (1917) 8. Kilpailun heikentymisellä viitattiin osaltaan rakentamisen laadun heikkenemiseen.

²⁶ Kirsi Saarikangas (1998) ’Suomalaisen kodin likaiset paikat. Hygienia ja modernin asunnon muotoutuminen’, *Tiede & Edistys* 23, 198–220; Pirjo Markkola (1994) *Työläiskodin synty. Tamperelaiset työläisperheet ja yhteiskunnallinen kysymys 1870-luvulta 1910-luvulle, Historiallisia Tutkimuksia* 187, Helsinki: Suomen historiallinen seura, 138–139; Junto (1990) 118.

²⁷ Tonttikaupoilla saattoi tehdä varsin huomattavia voittoja, sillä eräässä esimerkkitapauksessa Helsingin kaupunki oli myynyt Luotsikatu 8:sta tontin 14 markan neliöhinnalta vuonna 1901 ja omistajan myydessä sen vuonna 1907 sai hän 71 markkaa neliömetriltä. Vaikka asuntomarkkinoiden ympärillä liikkuva rahaliikenne kasvoi, ei lainsäädännöllisiä muutoksia tontti- tai kiinteistökauppojen verottamisen suhteen, keskusteluista huolimatta, tullut. Ks. Åström (1956) 133–134.

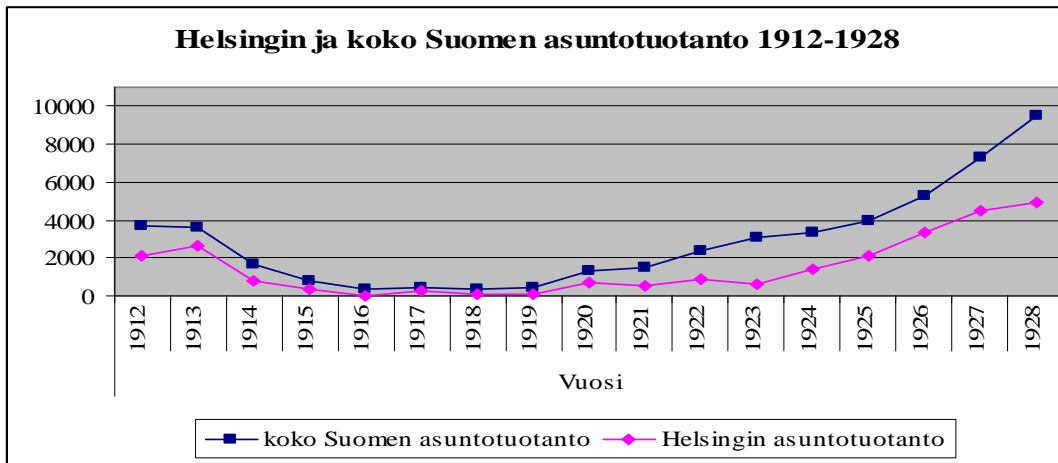
²⁸ Einar Böök (1919) *Edistyksen uralta. Kirjoitelmia ja esitelmää*, Helsinki: Edistysseurojen kustannus, 139.

²⁹ Yrjö Hagan-Harvia (1910) *Maareformiliike*, teoksessa O. Autere (et. al.) *Yhteiskunnallinen käsikirja*, Helsinki: Kansanvalistusseura, 267, 274. Ks. myös Yrjö Harvia (1921) ’Arvonnousuvero’ teoksessa L. Harmaja, A.E. Tudeer, N. Kärki, E. Böök, R. Erich, J. Forsman, R. Holsti, O.K. Kilpi, A. Tulenheimo (toim.), *Valtiotieteiden käsikirja. Aakkosellinen tietoteos* I, Helsinki: Tietosanakirja-osakeyhtiö, 99.

Sekä Kuusi että Harvia näkivät julkisella vallalla olevan kuitenkin mahdollisuus ja velvollisuus puuttua maalla käytävään keinotteluun.³⁰

Ensimmäisen maailmansodan synnyttämät häiriöt asuntomarkkinoilla

Ensimmäisen maailmansodan syttyminen vaikutti asuntomarkkinoiden tilaan kahdella eri tavalla. Asuntojen kysyntä jatkoi kasvuaan, sillä maahan tuli venäläistä sotaväkeä ja sotapakolaisia ja lisäksi muutto maaseudulta kaupunkiin, erityisesti Helsinkiin, jatkoi kasvuaan. Samanaikaisesti rakennustarvikkeiden saanti ulkomailta vaikeutui, ja kun vielä sota-aika johti työpalkkojen ja rakennuskustannusten nousuun rakennustoiminta väheni merkittävästi.³¹ Oheisesta kuvio osoittaa sotaa edeltäneiden asuntomarkkinoiden kuumenemisen ja sodan aiheuttaman rajun pudotuksen.

Kuvio 1. Helsingin ja koko Suomen asuntotuotanto 1912-1925. Taulukko kuvaa kaupunkialueilla asuttavaan kuntoon valmistuneiden asuntojen määrän. Lähde: Tamminen (1945) liitetaulukko.

³⁰ Eino Kuusi (1917) *Maareformiliike*, teoksessa V. Juusela (toim.) *Kauppakoulun lukukirja*, Jyväskylä: K. J. Gummerus, 93; *Uusi Suometar* 4.12.1918 ”Pientilalainsäädännön kehittäminen II. Eino Kuusi.”; Harvia (1921). Harvian ansiotonta arvonnousua koskevat esitykset kirjoittivat myös vastakirjoituksia ja mm. Kauppalehden sivuilla J. Lappi-Seppälä kritisoi Harvian käsityksiä, ks. Kauppalehti 10.9.1920 ”Ansioton arvon nousu. J. Lappi-Seppälä.”

³¹ Rakennuskustannukset nousivat 700 prosenttia vuodesta 1914 vuoteen 1919. Komiteanmietintö 1919:9, 3. Rakennusmarkkinoiden hiipumiseen vaikuttivat kustannustason nousun lisäksi myös psykologiset tekijät, kuten epä tietoisuus sodan kestosta ja rahanarvon ja vuokratasojen tulevasta kehityksestä. Ks. Tamminen (1945) 23.

Helsingissä kaupunkien myymien tonttien hinnat nousivat 1916–18 välisenä aikana kaksinkertaisiksi ja rakennustarvikkeiden hinnat pahimmillaan 7–8-kertaisiksi, mikä teki uudisrakentamisesta kannattamatonta liiketoimintaa.³²

Sisällissodan jälkeen asuntopulasta tuli suurta osaa kaupunkilaisia koskettanut arkielämän ongelma, ja uutta oli, että asuntopula kohdistui myös ”keskisäätyyn” eli muun muassa virkamiehistöön. Lainsäädäntöä koskevissa perusteluissa nostettiin esille sekä asuntomarkkinoiden häiriötilat että sääntelemättömien vuokramarkkinoiden kielteiset vaikutukset. Kysynnän ja tarjonnan epäsuhdan nähtiin antavan talonomistajille vapaat kädet vuokratason määrittämiseen ja vuokramarkkinoiden vapaan tilan ylläpitäminen olisi johtanut vakaviin seurauksiin.³³ Lainvalmistelusta vastanneet virkamiehet korostivat julkisissa puheenvuoroissaan erityisesti vapaan vuokratason määräytymisen luomia yhteiskunnallisia uhkia. Liian korkea vuokrataso olisi lisännyt asunnottomien määrää ja edesauttanut yhteiskunnallisten levottomuuksien syntyä.³⁴

Kohoavat vuokrat olisivat vieneet suuren osan työansioista ja tämä kehitys olisi luonut lisäpainetta palkkojen nousuun ja lisännyt levottomuuksien mahdollisuuksia tuotantoelämän parissa. Eino Kuusen esittämien laskelmien mukaan ilman sääntelyä työläisperheen vuokra olisi voinut vuonna 1920 nousta vuodessa jopa 2000–4000 markkaa. Helsingin kaupungin sekatyömieheltä 4000 markan vuokrankorotuksen maksaminen olisi vaatinut yli neljän kuukauden palkan.³⁵ Toisaalta keskiluokalla ja virkamiehistöllä nähtiin olevan heikommat mahdollisuudet kohottaa ansiotulojaan, ja vuokrien vapaan nousun nähtiin merkitsevän keskiluokan aseman romahtamista.

³² O. Tarjanne, E. Böök, K. Heinonen, E.K. Holmqvist, A. Hällfors, R. Itkonen, P. Thuneberg, Y. Harvia (1921) *Kaupunkiliiton asuntoneuvoston muistio Sosialiministeriölle*, Helsinki: Sosialiministeriö, 37.

³³ Hallituksen esitys n:o 14 Eduskunnalle laiksi huoneenvuokrasäännöstelystä, Asiakirjat I, Valtiopäivät 1919; Laki- ja talousvaliokunnan mietintö n:o 1, Asiakirjat I, Valtiopäivät 1919. Ks. myös O. Tarjanne et. al. (1921) 46. Vuonna 1922 Helsingin laskennallinen asuntovajaus oli n. 4000, Komiteanmietintö 1925:3.

³⁴ Yhteiskuntarauhan ylläpitoa koskevana puheenvuorona ks. esim. *Helsingin Sanomat* 18.3.1921 ”Asuntokysymys. Sen merkitys nykyoloissa. Yrjö Similä”; Karjala 16.4.1921 ”Asunto-olomme. Alustus, jonka tarkastaja Em. Suhonen piti kokoomuspuolueen puoluekokouksessa Viipurissa.” Paikallisemmin rajatun asuntopoliittisen keskustelun kannalta myös sosiaalihallituksen alaiset ammattientarkastajat ja kunnalliset asuntotarkastajat näyttelivät merkittävää osaa ja heiltä pyydettiin myös asiantuntijalausuntoja sanomalehtiin. Ks. esim. *Suomen Sosialidemokraatti* 24.12.1920 ”Kuinka kapitalistisessa yhteiskunnassa asutaan.”; *Rauman Sanomat* 14.12.1920 ”Työväen asunto-oloista Raumalla. Tampereen piirin ammattientarkastaja nti Sisko Upia kertoo.”; *Aamulehti* 6.3.1921 ”Asuntopulasta pysyvänä ilmiönä. Ilmari Mantere.”

³⁵ *Ilkka* 24.11.1920 ”Ilkan toimitukselle! Onko vuokrasäännöstely lopetettava? Eino Kuusi”; Einar Böök (1918) ”Asuntopula ja huoneenvuokra-asiain järjestely”, *Suomen Kunnallislehti* 3; Sekatyömiehen palkka oli v. 1920 820 mk/kk. Ks. Siipi (1962) 215 (taulukko 24).

Vuokrasääntelyn järjestäminen ja yleishyödyllisen rakentamisen tukeminen esitettiin keskeisiksi välineiksi yhteiskunnallisen rauhan ylläpitämisessä.³⁶

Vuokrasääntelyn ja yleishyödyllisen rakennustoiminnan lainsäädännöllinen järjestäminen osoittautui vaativaksi tehtäväksi. Sosiaalihuoltolain ei oltu vielä perustettu vuoden 1917 vuokrasääntelyasetusta laadittaessa, ja sen laadintaan liittyvät epäkohdat vaikeuttivat vuokrasääntelyn tulevaa järjestelyä. Sääntelyn valvontaa varten perustetut kunnalliset huoneenvuokralautakunnat toimivat itsenäisesti ja niiden toimintaa koordinoivan elimen puuttuminen aiheutti epäyhtenäisiä käytäntöjä ja toimivaltaan liittyvää epävarmuutta. Sosiaalihuoltojärjestelmä järjesti vuokralautakunnille kuitenkin vuosittaisia neuvottelupäiviä, joiden avulla toimintaperiaatteita pyrittiin yhdenmukaistamaan.³⁷

Lainvalmistelusta vastanneiden virkamiesten näkökulmasta hallitus ja eduskunta syyllistyivät pitkän matkan huonoihin päätöksiin muuttaessaan virkamiesesitysten sisältöä. Eino Kuusen mukaan ensimmäinen kriittinen virhe vuoden 1919 huoneenvuokrasääntelylain (HE 14/1919) yhteydessä oli hallituksen päätös antaa vuokranantajalle kuukausi aikaa ottaa haluamansa vuokralainen asuntoon. Kuusen mukaan valtioneuvosto romutti päätöksellään – ”antaen liiaksi myöten talonmistajaeduille” – mahdollisuudet pakollisen asunnonvälityksen järjestämiseen, mikä olisi estänyt asunnoilla keinottelun ja välirahajärjestelmän syntymisen. Välirahan ottaminen vuokralaisen vaihtuessa aiheutti sen, että vuokra-asunnosta, vaikka se olisi ollut tarpeisiin nähden liian iso, ei haluttu muuttaa pienempään.³⁸ Toinen vakava virhe lainsäädännössä oli alivuokralaissuhteiden säätämättä jättäminen, mikä mahdollisti alivuokralaisen vuokran vapaan määräytymisen.³⁹ Kolmas ongelma liittyi tilanteeseen, jossa sääntö estäisi asunnon tarpeessa olevaa talonmistajaa ottamasta vuokra-asuntoa omaan käyttöönsä. Neljäs lainsäädännön toteuttamista vaikeuttanut tekijä liittyi jo edellä viitattuihin heikosti määriteltyihin toimivaltakysymyksiin.

---

³⁶ Einar Bööck (1918) 83. Rajaakaan kuitenkin tarkastelun ulkopuolelle kiistelyn yleishyödyllisen rakentamisen tarpeellisuudesta.

³⁷ Kuusi (1921) 6–7.

³⁸ Kuusi (1921) 48.

³⁹ *Ilkka* 24.11.1920 ”Ilkan toimitukselle! Onko vuokrasääntö lopetettava? Eino Kuusi.” Alivuokralaissuhteen määrittelyä vaikeuttaa vuoden 1919 asuntolaskennan tilastointijaottelut. Asukkien eli isäntäväen kanssa samassa taloudessa asuvien määrä oli v. 1919 5,7 prosenttia koko kaupungin väestöstä. Lisäksi 5,4 prosenttia väestöstä asui sukulaisten talouksissa. Täysihoidollaisiksi laskettavien alivuokralaisten määrä väestöstä oli 5,9 prosenttia. Ks. Siipi (1962) 262–265.

Suhtautuminen virkamiehiin ja säännöstelyviranomaisiin laajemminkin oli epäluuloista eri valtiollisilla tahoilla ja osin myös oikeuslaitoksen piirissä.⁴⁰ Lainvalmisteluun ja -valvontaan liittyvät vaikeudet turhauttivat virkamiehiä, ja tämä näkyi heidän vuokrasääntelyä puolustavissa sanomalehtikirjoituksissaan.⁴¹ Virkamiesten kritisoimat lainsäädännölliset epäkohdat tekivät mahdolliseksi saavuttaa haluttu vuokratulo laillisin keinoin, ja sääntelyn rinnalle syntyi rinnakkaiset vuokramarkkinat lieveilmiöineen.

Keinottelua ja liiallista voitontavoittelua käsitellyt kritiikki

Vuokrasääntelyn toimeenpano samanaikaisesti rajoitti ja avasi voitontavoittelun mahdollisuuksia asuntomarkkinoilla. Voittoja pyrittiin tekemään niin sijoittamalla, myymällä kuin vuokraamalla. Koska rakennustoiminta oli kustannustason nousun johdosta heikosti kannattavaa, pääomia sijoitettiin jo rakennettuihin kiinteistöihin ja asuntoihin – uusien kalliisti rakennettavien talojen hintatason uskottiin nostavan myös ennen sotaa valmistuneiden asuntojen hintoja.⁴² Jonkin verran rakennettiin myös yksityisesti uusia asunto-osakeyhtiömuotoisia kiinteistöjä.⁴³

Asunto- ja kiinteistömarkkinoita koskevassa aikalaiskeskustelussa huomiota kiinnitettiin erityisesti ”sotakonjektuureilla” rikastuneiden ja lainarahan varassa toimivien sijoitustoimintaan.⁴⁴ Kiinteistökaupan laajuuteen ja tehtyihin voittoihin kiinnitti kansalaisten lisäksi huomiota myös hallitus, joka valmisteli esityksen väliaikaisesta kiinteistökauppaverosta vuosille 1918–20. Alle kaksi vuotta hallussa olleiden kiinteistöjen myyntivoitosta piti tiettyjen kriteerien täytyessä maksaa veroa vähintään 15 ja jopa 30

---

⁴⁰ Oikeudellisten ennakkotapausten rooleista Kuusi (1921) 49–50. Kuusi viittaa myös viranomaishankaluuksiin ”kohtuuttomien hintojen ehkäisemisistä sodan aiheuttamissa poikkeuksellisissa oloissa” koskevan lain valvonnassa. Ks. Eino Kuusi (1921) ’Kauppapolitiikka II’, teoksessa L. Harmaja, A.E. Tudeer, N. Kärki, E. Böök, R. Erich, J. Forsman, R. Holsti, O.K. Kilpi, A. Tulenheimo (toim.), *Valtiotieteiden käsikirja. Aakkosellinen tietoteos I*, Helsinki: Tietosanakirja-osakeyhtiö, 527–528. Helsingin raastuvanoikeuden menettelytapoihin kohdistetusta kritiikistä ks. Ed. Leinonen s. 2017, Pöytäkirjat II, Valtiopäivät 1920. Sääntelyviranomaisiin kohdistetusta kritiikistä ks. ed. A. O. Vuorimaa s. 2016, Pöytäkirjat II, Valtiopäivät 1920.

⁴¹ Virkamiesten ja poliitikkojen vaikeaa suhdetta kuvasi mm. Eino Kuusi, joka kertoi sanomalehden sivuilla, kuinka virkamiesten laatimaa ehdotusta on ”eri valmistelustasteissa revelyt puolelle ja toiselle kuin ravunsiööttiä [...]”. *Turun Sanomat* 16.6.1921 “Riita huoneenvuokrasäännöstelystä. Eino Kuusi.”

⁴² Kuusterä (2004) 33, 35–36; Hannikainen (2004) 27–28; Komiteanmietintö 1919:9, 7–8. Toisaalta rahanarvon palautumiseen uskovat rakennuttajat uskoivat rakentamisen hinnan ja vuokrien laskevan inflaation rauhoituttua. Ks. Kuusterä (1980) 11.

⁴³ Kuusterä (1980) 15–16. Kuusterän arvion mukaan 1920-luvun alkupuoliskolla asuntotuotantoa varten sijoitetusta pääomasta 20 prosenttia muodostui asunto-osakeyhtiömuotoisesta pääomasta; Osakeyhtiöittämisen yleistyisestä HE 1918:16, Vastalauseita. I., Asiakirjat II, s. 10.

⁴⁴ Uudenlaista rahamarkkinoiden toimintaa edusti sota-aikana pankkien harjoittama luototus sijoituksille. Haapala (1995) 184–185; Lars Raunio (1967) *Kehittyvä talous – kasvava kaupunki. Helsingin kauppakamarin 50-vuotisen toiminnan taustaa*, Helsinki: Helsingin kauppakamari, 58.

prosenttia.⁴⁵ Lain perusteluissa korostettiin voittojen ansiottomuuden lisäksi keinottelun aiheuttamia asuntomarkkinoiden häiriöitä.

Kiinteistömarkkinoiden kasvuun vaikutti osaltaan voimakas inflaatio, mikä kannusti osaa sijoittajista vaihtamaan käteisvaransa arvonsa säilyttävään muotoon kuten kiinteistöihin ja asuntoihin.⁴⁶ Lisäksi inflaatio supisti merkittävästi ennen maailmansotaa rakennettujen kiinteistöjen velkoja.⁴⁷ Osa talonomistajista reagoi vuokrasääntelyyn muuttamalla omistamiaan kiinteistöjä asunto-osakeyhtiöiksi, mikä osaltaan lisäsi sijoituskohteiden määrää. Vuokratoiminnan lopettamisen jälkeen joko vuokralaiset tai uudet asunnonetsijät joutuivat lunastamaan perustetun asunto-osakkeen kovaan hintaan.⁴⁸ Asuntopolitiikasta vastanneiden virkamiesten puheenvuoroissa korostuivat yksityisen voitontavoittelun aiheuttamat yhteiskunnalliset kustannukset.

Asuntomarkkinoita sekoittavan spekuloinnin haitat kaatuivat koko yhteiskunnan niskoille, kun taas markkinoiden tuottamat voitot tulivat ”verraten harvalukuisen taloilla ja talonosakkeilla keinottelevan joukon osaksi.”⁴⁹ Inflaation aiheuttama varallisuuksien uudelleenjärjestäytyminen oli lisäksi merkinyt kunniallisille säästäjille suurta vääryyttä, kun taas tietyt tahot saivat ”ansaitsematonta varallisuuden lisäystä.”⁵⁰ Vaivalla säästettyjen pienten pääomien katoamisen pelättiin johtavan säästämismoraalin rappeutumiseen ja ”pikkukapitalismin” kasvuun.⁵¹ Eino Kuusen mukaan sodan jälkeisten asuntomarkkinoiden häviäjiä olivatkin ne, jotka näinä ”kultaisen vasikan palveluksen aikoina” eivät olleet onnistuneet haalimaan omaisuutta.⁵²

Vuokramarkkinoilla niin sanottujen luovutushintojen ottaminen, joko vuokralle tultaessa tai sitten asuntoa vaihdettaessa, oli virkamiesten mukaan yleistä. Eino Kuusen mukaan

---

⁴⁵ HE 1918:16, Asiakirjat II, s. 4. Kuusterä kuvaa kiinteistömarkkinoilla 1910- ja 20-luvuilla tapahtunutta voitontavoittelua käsitellessään Yrjö Jahnssoonin tekemiä kiinteistökauppoja, ks. Kuusterä (2004) 25–26, 31–41.

⁴⁶ Ks. Paavilainen (1998) 83; Kuusterä (2004) 35–36.

⁴⁷ Jorma Kalela (1987) *Pulapolitiikka. Valtion talous- ja sosiaalipolitiikka Suomessa lamavuosina 1929–1933, Tutkimuksia 13*, Helsinki: Työväen taloudellinen tutkimuslaitos, 17; Tamminen (1945) 172. Inflaation ja velkojen suhteesta ja kiinteistöarvojen nousun oikeudenmukaisuudesta käydystä aikalaiskeskustelusta ks. *Uusi Suomi* 7.9.1920 ”Hintain nousu ja kaupunkitalot. Kaarlo Ignatius.”

⁴⁸ Santeri Ivalo (1918), ’Asuntokysymys juuri nyt.’, *Suomen Kunnallislehti* 3, 117; Siipi (1962) 242.

⁴⁹ Einar Böök (1918) *Suomen ensimmäinen yleinen asuntokongressi.*, Tampere: Yhdistys yleishyödyllisen rakennustoiminnan edistämiseksi, 26.

⁵⁰ Lainaukset Leo Harmaja (1940) *Maailmansodan vaikutus Suomen taloudelliseen kehitykseen*, Helsinki: WSOY, 266; *Suomen Sosialidemokraatti* 23.5.1925 ”Asuntokurjuus ja sen seuraukset. Eino Kuusi.”; Vrt. Kuusterä (2004) 33.

⁵¹ Lainaus Kalliala (1917) 59. Kalliala viittasi keskiluokan keskuudessa yleistyneeseen asunto-osakkeilla tapahtuvaan keinotteluun.

⁵² *Ilkka* 24.11.1920 Ilkan toimitukselle! Onko vuokrasäännöstely lopetettava? Eino Kuusi.

sanomalehdissä tarjottiin julkisesti 2–4 hengen huoneistosta 4000–8000 markan luovutushintaa.⁵³ Luovutushintojen ottamisen lisäksi keksittiin muitakin keinoja lisätulojen hankkimiseksi, yksi tapa oli asettaa vuokrallepääsyn ehdoksi kelvottomien huonekalujen lunastaminen kovaan hintaan.⁵⁴ Vuokralaisia kiristettiin hyväksymään vuokrasuhde myös sillä ehdolla, että heidän tuli tehdä vuokranantajan kanssa vapaaehtoisesti määräaikainen vuokrasopimus. Tällöin vuokranantaja saattoi ottaa uudelta vuokralaiselta välirahaa tai luovutusrahaa vuokrasopimusta vastaan.⁵⁵ Tämänkaltainen menettely kävi mahdolliseksi, sillä vuokranantajalle oli lainsäädännöllä annettu yksi kuukausi aikaa etsiä itse uusi vuokralainen entisen tilalle. Koska sääntelyä valvovilla huoneenvuokralautakunnilla ei ollut toimivaltaa tyhjen asuntojen tarkistamiseen, vuokralaisten tarjoamien luovutushintojen kilpailuttaminen oli mahdollista.

Suomen Sosialidemokraattisessa oli 21.5.1921 pila-piirros, jossa kerrottiin, että asunto-kysymys on joutunut sikäli uuteen vaiheeseen, että Sörnäisten perukoilla näytetään huoneita asunnonhakijoille maksusta. Lähde: Jääskeläinen M. 1977, 322. Oki Räsäsän

pilapiirros.

Huoneenvuokralautakuntien toimivaltarajoitusten johdosta alivuokralaisten asema oli vuokramarkkinoilla vaikea. Halutessaan varsinaiset vuokralaiset pystyivät kattamaan vuokramenonsa enimmältä osin tai kokonaan alivuokralaisilta ottamiensa vuokrien avulla. Vuokrasääntelyn luomat epäkohdat turhauttivat monia huoneenvuokralautakuntien jäseniä, ja sosialiministeriön järjestämällä neuvottelupäivillä he purkivatkin ahdistustaan. Kyvykkäiden talonmistajien ja tarmokkaiden maalaiskiinteistöjen omistajien ohella kiinteistönomistajien joukkoon nähtiin mahtuvan kelvottomia keinottelijoita, jotka ilman

⁵³ Uusi Suomi 18.7.1919 "Jatkuvaa laiminlyöntiäkö asuntokysymyksen hoidossa?", Eino Kuusi.

⁵⁴ Raunio (1967) 60.

⁵⁵ Helsingissä 13 päivänä joulukuuta 1919 pidetyn huoneenvuokralautakuntien edustajien neuvottelukokouksen pöytäkirja (1920) Helsinki: Sosialiministeriö, 7.

omaa työpanosta pääsivät hyville tuloille.⁵⁶ Toiminnan ja ansaitun voiton hyveellisyyttä tai paheellisuutta koskevaksi arviointikriteeriksi nousi jälleen voiton saavuttamiseen vaadittu työpanos ja yritteliäisyys.

Talonomistajien puolustuspuheenvuorot ja vastakritiikki

Talonomistajien keskeinen tavoite oli vuokrasääntelyn lopettaminen. *Kiinteistölehd*en sivuilla esiintyikin toistuvasti vuokrasääntelyä kritisoivia kirjoituksia. Etujärjestölehti ei rajoittunut kuitenkaan pelkästään sääntelykritiikin esittämiseen, vaan sen sivuilla käsiteltiin myös talonomistajien ammattikunnan ja yritystoiminnan kunniallisuutta sivuavia teemoja. Usein toistuva teema oli huoli talonomistajien julkisesta kuvasta.

Keinottelua tai toimintatapoja koskevaan kritiikkiin ei suoranaisesti vastattu; talonomistajista muodostuneen vääristyneen kuvan korjaamiseksi painotettiin sen sijaan talon omistamisen merkittävyyttä, kuuluihan se ”yhteiskunnan tärkeimpiin yrittäjätoimiin”. Sen lisäksi, että talonomistajat toiminnallaan saattoivat edistää kansallisuusvarallisuuden kasvua kiinteistöjen arvonnousujen välityksellä, he olivat historiallisesti osoittautuneet merkittäväksi paikalliseksi voimatekijäksi. Kuten omistus ylipäänsä, kiinteistöt sitoivat yrittäjät tiettyyn paikkaan, jonka kaikkinaisen kehittäminen oli heidän etujensa mukaista. Erityisesti kaupunkikehityksen alkuaikoina oli aloitekyky ollut pääosin heidän käsissään.⁵⁷ Talonomistajat asemoivat itsensä siis paikallisuuteen kiinnittyneiksi vallan käyttäjiksi ja pyrkivät näin vahvistamaan kritiikin mahdollisesti heikentämää sosiaalista statusta. Retorisesti järjestyksen ja paikkaan sidonnaisuuden korostaminen oli tehokasta, sillä sisällissodan jälkeisten maareformien tiimoilta käydyt keskustelut olivat voimistaneet paikallisuutta ja omistusta korostavaa talonpoikaista ideologiaa.⁵⁸

Omistamisen luoman yhteiskunnallisen jatkuvuuden lisäksi korostettiin omaisuuden hankintaan vaadittavia ominaisuuksia. Henkilöt, jotka ”pienviljelijöiden” tavoin utteruudella ja säästäväisyydellä, tarpeen tullen lainalla, pystyivät hankkimaan asunto-osakkeen, pystyivät sen jälkeen turvaamaan menestyksellisesti toimeentulonsa ja tukemaan

---

⁵⁶ Helsingissä 4 päivänä tammikuuta 1919 pidetyn huoneenvuokralautakuntien edustajien neuvottelukokouksen pöytäkirja (1919) Helsinki: Sosialiministeriö, 7, 43, 45–46.

⁵⁷ *Kiinteistölehti* 1921:1, ”Vuokrasääntelyssä ilmeneviä näkökohtia.”, 2

⁵⁸ Pauli Kettunen (2001) *Kansallinen työ. Suomalaisen suorituskyvyn vaalimisesta*, Helsinki: Yliopistopaino, 291. Erilaisten elinkeinomuotojen arvottamisesta laajemmin ks. esim. Antti J. Pietilä (1925) *Yhteiskunnallinen siveysoppi*, Helsinki: Osakeyhtiö Valistus, 219–231.

terveellistä kansalaistoimintaa.⁵⁹ Talonomistus kuvattiinkin yrittäjyytenä, jolla sekä peitettiin toiminnan aiheuttamat menot että taattiin kohtuullinen yrittäjävoitto pääomasijoituksen ja työn korvaukseksi. Viranomaiset eivät tuntuneet ymmärtävän talonomistajien toimintaan sisältyvää yrittäjäriskiä, joka oikeutti voitontavoittelun.⁶⁰ Taloudellista lisäarvoa tuottava yrittäjä hyödytti itsensä lisäksi yhteiskuntaa edistämällä taloudellista kehitystä.⁶¹ Vuokrasäännöstely tarkoitti sitä, että toisin kuin muut pääomasijoittajat ja ”yrittäjäkapitalistit”, talonomistajat eivät saaneet vapaasti hallita omaisuuttaan ja järjestää yritystään tuottavaksi.⁶²

Talonomistajien korostama yrittäjyys näytteli tärkeää osaa heidän argumentaatioissaan, mutta sen rinnalla kulki toinen, negatiivisempi roolitus. Positiivisen yrittäjävoiman ohessa talonomistajat asemoivat itsensä poliittisen vainon uhreiksi. Maailmansodan nähtiin vääristäneen niin oikeusperiaatteita kuin taloudelliseen kehitykseen liittyviä poliittisia asenteita, niinpä *Kiinteistölehd*en sivuilla valitettiin, kuinka muihin ”ammatti- tai säätyluokkiin” verrattuna vain talonomistajat olivat yhtä huonossa ja epäedullisessa asemassa.⁶³ Talonomistajat eivät luonnollisesti olleet yksin murheidensa kanssa, vaan muun muassa kaupunkien paikalliset kauppakamarit ja keskuskauppakamarit korostivat sodanjälkeisen sääntelyn luomia epäkohtia.⁶⁴

Huoneenvuokrasääntely nähtiin vain yhtenä esimerkkinä valtion toimesta tapahtuneesta ”yhteiskunnallistuttamisesta”.⁶⁵ Maailmansodan jälkeiselle ajalle nähtiin ominaisena talouspoliittinen pyrkimys järjestellä taloudellista elämää lainsäädännön keinoin ja ”sekaantua siihen pikkuseikkoja myöten.”⁶⁶ Yhteiskunnallistamisella alettiin kuvata valtion lisääntyvää interventiota yksityisten toimijoiden alueelle, tässä tapauksessa talonomistajien.⁶⁷ Talonomistajien näkökulmasta oli vaikeaa ymmärtää hallituksen

---

⁵⁹ 'Huoneenvuokrasääntelykysymys' (1921), Helsinki: Suomen kaupunkien Talonomistajien yhdistysten Keskustoimikunta, 17–18.

⁶⁰ *Kiinteistölehti* 1922:8, ”Huoneenvuokrasääntelyn lopettaminen ja vuokrakeinottelulaki”, 60.

⁶¹ Yrittäjävoiton yhteiskunnallisen oikeuttamisen aikalaismääritelmästä ks. K. Willgren (1924) 686.

⁶² Lainaus *Kiinteistölehti* 1921:1 ”Vuokrasääntelyssä ilmeneviä näkökohtia.”, 2; Helsingin Sanomat 30.3.1921 ”Yleisöltä. Asuntokysymyksestä. Muutama sana hra Similälle.”

⁶³ Kauppalehti 28.7.1920 ”Asuntokysymys ja nykyinen Vuokrasääntely. J. L-S.”; *Kiinteistölehti* 1922:3, ”J. L-S: Asunto-olomme ja talonomistajain asema”, 19–20. Lehdissä viitattiin myös talonomistajien asemaa kurjistavaan ”luokkalainsäädäntöön”. Ks. *Uusi Suomi* 26.6.1920 ”Vuokrasääntely II.”

⁶⁴ Esim. Jyrki Vesikansa (1993) *Talouden vapauden puolesta*, Keuruu: Otava, 28.

⁶⁵ *Kiinteistölehti* 1921:2, ”Vuokrasääntelyn lopettaminen”, 2.

⁶⁶ *Kiinteistölehti* 1922:4, ”Huoneenvuokrasääntelyn päätyminen”, 27.

⁶⁷ Pauli Kettunen (2003) 'Yhteiskunta', teoksessa M. Hyvärinen, J. Kurunmäki, T. Pulkkinen & H. Stenius (toim.) *Käsitteet liikkeessä. Suomen poliittisen kulttuurin käsitehistoria*, Tampere: Vastapaino, 190.

toimintaa, jolta kyllä riitti sodan jälkeisinä vuosina ymmärrystä ”yhteiskuntavastaisten aineisten” mutta ei talonomistajien suhteen, päinvastoin: hallitus oli suhtautunut suorastaan ”hyökkäävästi yhteiskunnan omistavia luokkia vastaan yleensä ja talonomistajakuntaa vastaan erityisesti”.⁶⁸ Puheenvuoroissa ei voitu käsittää, kuinka valtiovalta saattoi suojata ”punakapinoitsijan” kodin vaikka samanaikaisesti hänen elintasonsa nousi ”punaisten kalliinajanlisäyksen” ansiosta.⁶⁹ Vuokrasäännöstely ja yleishyödyllinen rakentaminen näyttäytyi, tai ainakin se pyrittiin osoittamaan askeleena kohti valtiososialismia.⁷⁰ Joissakin puheenvuoroissa säännöstely esitettiin puhtaana kommunismina.⁷¹

Epäterveen poliittisen kehityksen lisäksi lakitehtailu, erilaiset ”säännöstelykokeilut” ja taloudelliseen arviointiin liittyvä ”epäpätevyyden palvonta” olivat ajaneet kansantalouden kuralle.⁷² Ylipäänsä pyrittiin kiistämään virkamiehistön vuokrasäännöstelyä koskeva asiantuntemus.⁷³ Sosiaalipoliitikot pyrittiinkin esittämään ”asuntopoliitikoitsijoina” tai ”ammattipoliitikoitsijoina”,⁷⁴ joihin käsitteenä liitettiin negatiivisia merkityksiä. Politikointi käsitteenä liitettiin 1900-luvun alkupuolella usein agitointiin, puoluevaltaan ja kiihotukseen, ylipäänsä tilanteeseen jossa paheksuttiin toisten harjoittamaa politiikkaa.⁷⁵ Politikoinnin lisäksi virastoissa teoretisoitiin, jonka seurauksena ”abstraktinen ajattelu rakenteli ihmisille ilmalinnoja.”⁷⁶ Virkamiehistön objektiivisuus ja rehellisyys asetettiin kyseenalaiseksi, sillä heidän nähtiin propagoineen vuokrasääntelyä oman etunsa ajamiseksi:

”Mikäli huoneenvuokrasäännöstelyssä on mitään omaa suomalaista, on se ollut mitä aidointa teoretisointia sekä kelpo annos tietoista tai tiedotonta oman edun ajamista. Huoneenvuokrasäännöstelyyn meillä on alun pitäen ollut kytkettynä virkamiesten palkkakysymys. Virkamiehille on, kun heidän palkkauksensa valtio on pahoin

⁶⁸ *Kiinteistölehti* 1922:6, ”Uusi tilanne”, 42.

⁶⁹ *Kiinteistölehti* 1922:7, ”Asuntolainsäädäntömme periaatteita”, 50.

⁷⁰ Huoneenvuokrasäännöstelykysymys (1921) 21.

⁷¹ *Kiinteistölehti* 1922:1, ”P.A. Angervo: Vapaisiin vuokra-oloihin palaaminen”, 1: ”Säännöstely yli-ikäisenä jatkuvana ilmiönä on lainalaiselle yhteiskunnalle arvotonta, sillä onhan säännöstely perimmältään kommunismia.”

⁷² *Kiinteistölehti* 1922:7, 51–52; *Kiinteistölehti* 1923:4, ”E. B.: Mitä tarkotetaan talojen verottamisella?”, 34.

⁷³ Muun muassa sosiaalihallituksen asunnottomia koskeva tilasto esitettiin ”epämääräisenä” ja ”todistuspattevyydeltään kyseenalaisena” Ks. *Kiinteistölehti* 1922:9, ”Uuden eduskuntakauden alkaessa. Kiinteistöomistus ja oikeusturva.”, 68.

⁷⁴ *Kiinteistölehti* 1922:3, ”Yleishyödyllinen rakennustoiminta. Onko syytä sitä jatkaa?”, 17; *Kiinteistölehti* 1924:1, ”Vuokrasäännöstelyn päättyessä”, 2.

⁷⁵ Kari Palonen (2003) ”Politiikka”, teoksessa M. Hyvärinen, J. Kurunmäki, T. Pulkkinen & H. Stenius (toim.) *Käsitteet liikkeessä. Suomen poliittisen kulttuurin käsitehistoria*, Tampere: Vastapaino, 487–491.

⁷⁶ *Kiinteistölehti* 1922:3, ”Yleishyödyllinen rakennustoiminta. Onko syytä sitä jatkaa?”, 17–19; *Kiinteistölehti* 1922:4, ”Huoneenvuokrasäännöstelyn päättyminen”, 27.

laiminlyönyt, viimeiseen saakka ollut jonkinlaisena hyvikkeenä se vuokraetu, jota he perin alhaisten vuokrain muodossa ovat talonomistajilta vuosikaudet saaneet nauttia.”⁷⁷

Talonomistajien analyysi säännöstelykysymyksen linkittymisestä virkamiesten palkkakysymykseen oli kärjistynyt, mutta osittain osuva. Ilman vuokrasäännöstelyä suurin osa virkamiehistä olisi joutunut kuristamaan entisestään talouttaan, ja se olisi lisännyt virkamieskunnan tyytymättömyyttä ja levottomuutta. Virkamiesten reaaliensioiden nopea lasku johti, vuokrasäännöstelyn jo lakattua, syksyllä 1922 uhkaukseen joukkokortisanoutumisesta.⁷⁸ Valtion katsottiin olevan velvollinen pitämään huolta palvelijoistaan, ja vuokrasääntelyn voi nähdä toimineen väliaikaisena palkkakysymystä lieventäneenä puskurina.⁷⁹ Oman edun lisäksi virkamiehistön katsottiin ajaneen yksipuolisesti vuokralaisten etuja, joten myös ”lainsäädännöllinen saalistaminen” lisättiin virkamiehistön syntilistaan.⁸⁰ Samoin yleishyödyllisen rakentamisen välityksellä virkamiesten esitettiin ajaneen omaa etuaan, sillä erityisesti juuri virkamiesten perustamien asunto-osakeyhtiöiden nähtiin osanneen hyötyä rakennustoimintaan sijoitetuista pääomista.⁸¹

Poliittista vasemmistolaistumista todisteltiin lainsäädännön periaatteissa havaituilla muutoksilla. Omistusoikeus ja siihen liittyvä sopimusvapaus oli suojattu perustuslailla, mutta nämäkään pyhinä pidettävät oikeusperiaatteet eivät olleet muutoksilta vapaat. Vuokrasäännöstely rajoitti taloudellisen toiminnan lisäksi talonomistajien yleisempää toimintavapautta ja vääristi heidän asemaansa suhteessa vuokralaisiin. Vuokrasäännöstely liitettiin osaksi muuta ”lakiteollisuutta”, jonka kärjistyneimpinä ilmaisumuotoina mainittiin muun muassa ministerien mukaan nimetyt Lex Kallio, Lex Pulkkinen ja Lex Joukahainen. Lainsäädäntöön nähtiin tunkeutuneen ”kommunistinen

---

⁷⁷ *Kiinteistölehti* 1922:4, 27.

⁷⁸ Ari Uino (1994) *Kansallinen Kokoomus 1918–1929*, teoksessa Pirkko Leino-Kaukiainen & Ari Uino, *Suomalaiskansallinen kokoomus. Suomalaisen Puolueen ja Kansallisen Kokoomuspuolueen historia vuoteen 1929*, Helsinki: Suomen Kansalliskirja Oy, 425.

⁷⁹ Ks. Eino Kuusi (1923) ’Virkamiesten ja toimihenkilöiden asuntokysymyksestä. Esitelmä, pidetty Suomen Virkailijakeskusliittojen Yhtymän vuosikokouksessa 12.5.1923’, *Virkamiesten Aikakauskirja* 2, 55–73; Leo Harmaja (1927) ’Virkamiesperheiden elinkustannukset. Uusi tilastollinen tutkimus suunnittelun alaisena’, *Virkamiesten Aikakauskirja* 6, 272–274.

⁸⁰ *Kiinteistölehti* 1923:6, ”Vuokrakeinotteluista lakiin kohtuuttomien vuokrien vaatimisesta”, 58.

⁸¹ *Kiinteistölehti* 1924:5, ”Tulos”, 62. Talonomistajien väitteillä oli siinä mielessä perustansa, että virkamiehillä oli pitkät perinteet omien taloyhtiöiden perustamisesta. Ks. esim. Åström (1956) 131. Yleishyödyllistä rakentamista koskevassa aikalaiskeskustelussa viitattiin usein Käpylän alueen rakentamisen edullisuuteen ja yksi alueen yksityisistä rakennuttajista oli muun muassa Oy. Virkamiesasunnot. Kts. Siipi (1962) 271.

periaate”, joka pyrki syrjäyttämään sekä omistusoikeuden että kansalaisten oikeuspätevyyden.⁸² Talonomistajien näkökulmasta valtiointervention toteuttaminen rikkoi yhteiskunnan luonnollista, orgaanista kehitystä ja tarjonnan ja kysynnän lakia. Mikä vakavinta, se rajoitti perustuslain takaamaa omistusoikeutta.⁸³ Lakia ja järjestystä korostavat puheenvuorot voidaan osittain liittää muun muassa kokoomuksen piirissä harjoitettuun liberalismiin legalistiseen tulkintaan.⁸⁴

Ehkä järeimpänä tai ainakin toistuvimpana argumenttina säännöstelyä vastaan käytettiin ajatusta markkinoiden itseohjautuvuudesta. Talonomistajien puheenvuoroissa sääntelystä vapaat markkinat edustivat yhteiskunnallisen elämän tasapainotilaa. Varoittavana esimerkkinä valitun kehityspolun tuhoisuudesta esitettiin vuokrasäännöstelyn vaikutus rakennusmarkkinoihin. Vuokrasääntelyn kaltainen valtiointerventio, vaikka sen ”voimat ja edellytykset ovat verrattain rajoitetut”, sotki ”taloudellisia” ja ”orgaanisia” lakeja ja teki muun muassa vuokrataloihin investoinnin kannattomammaksi. Tämän johdosta rakennusten korjaamista lykättiin ja ne rapistuivat. Lisäksi liian alhaiset vuokrat aiheuttivat huoneistojen liikkäyttöä.⁸⁵ Samanaikaisesti vuokramarkkinoiden vapaa liikehdintä lakkasi, ja ihmiset eivät muuttaneet pienempiin asuntoihin, vaikka tilantarve syystä tai toisesta olisikin vähentynyt.⁸⁶

Asuntomarkkinoiden toimintaa häiritsivät myös yleishyödylliseen rakentamiseen kohdistetut tuet. Talonomistajat kyllä myönsivät, että sekä huoneenvuokrasääntelyä että yleishyödyllistä rakentamista voitiin perustella ”pakkotilanteella”, mutta kummallakin oli tilapäisen hätäavun leima. Molempien ratkaisujen ongelmana oli, että ne syrjäyttivät ”yksilön ja hänen yhteiskunnalliset oikeutensa ja velvollisuutensa” ja asettivat tilalle ”yhteiskunnan kaikkivaltiaana ja kaikkivoipana”.⁸⁷ Edellä mainitun kaltaiset ratkaisut

---

⁸² *Kiinteistölehti* 1922:6, 42; lainaus *Kiinteistölehti* 1922:9, 66; Karjalan Aamulehti 28.5.1920. “Tulewan asuntopolitiikan suuntaviivoja. III.”; Ilkka 8.2.1921 “Yli aikansa elänyt säännöstely. Lakimiehen ajatuksia vuokrasäännöstelystä.”

⁸³ K. Hartikainen (1921) [*Kirjelmä*] *Suomen Tasavallan Eduskunnalle, Hallitukselle ja Oikeuskanslerille [koskeva vuokrasäännöstelyn jatkamista]*, Kuopio, 1.

⁸⁴ Hannu Salokorpi (1988) *Pietarin tie. Suomalainen puolue ja suomettarelainen politiikka helmikuun manifestista 1899 Tarton rauhaan 1920*, Helsinki: Suomen Historiallinen Seura, 284–285. Legalismista poliittisena toimintamallina Aki Rasilainen (2004) *Oikeudellinen argumentointi politiikassa. Suomalaisen legalismin poliittinen historia, Suomalaisen lakimiesyhdistyksen julkaisuja 257*, Helsinki: Suomalainen Lakimiesyhdistys.

⁸⁵ *Kiinteistölehti* 1922:5, ”Uusi vuokrakeinottelulaki. Vakava laillisuusristiriita”, 34, 37. Ks. myös Uusi Suomi 22.6.1920 “Vuokrasäännöstely I.”; Vaasa 26.1.1921 “Yleisöltä. Miten päästään tyydyttäviin asunto- ja vuokraoloihin?”

⁸⁶ *Kiinteistölehti* 1922:7, ”Asuntolainsäädäntömme periaatteita”, 50; *Kiinteistölehti* 1922:4, 28.

⁸⁷ *Kiinteistölehti* 1922:8, ”Yksityinen rakennusyrityksiä kunniaansa”, 57; Ilkka 3.2.1921 “Vaarallinen suunta kaupunkien yleishyödyllisessä rakennuspolitiikassa.”

hämärsivät talonomistajien argumentaatioissa tervettä yhteiskunnallista käsitystä markkinoiden ja valtion(talouden) välisestä oikeasta roolista. Valtion harjoittaman ja tukeman taloudellisen toiminnan perisyntinä oli sen tehottomuus ja kalleus; tuottavuusongelmien lisäksi se ainoastaan väärästi yksityistä rakennustoimintaa.⁸⁸ Erityisesti yleishyödyllistä rakentamista koskevassa kritiikissä poliittista tukea tuli maalaisliiton taholta, joka tarkasteli kysymystä kaupunki–maaseutu-dikotomian näkökulmasta.⁸⁹

Markkinoiden vääristymisen ja talouden kielteisten sivuvaikutusten lisäksi harjoitetulla sääntelyllä oli kulttuurisia ja moraalisia vaikutuksia. Talonomistajien mielestä vuokrasääntelyn kaltaiset järjestelmät totuttivat kansalaiset odottamaan yhteiskunnan apua sen sijaan, että olisivat luottaneet omiin voimiinsa. Vaarana oli, että yhteiskunnan eri ryhmät oppisivat jatkossakin hankkimaan lainsäädännön avulla itselleen erilaisia taloudellisia etuja.⁹⁰ Huoneenvuokrasäännöstely olikin muodostunut ”varoittavaksi kokeiluksi asuntopolitiikan alalla ja varsinkin yhteiskunnallistuttamistarkoituksessa.” Yhteiskunnan omistavien luokkien oli herättävä ja opittava tapahtuneesta.⁹¹ Omistusoikeuden koskemattomuuden merkitys oli ymmärrettävä myös valtiovallan taholla.

Vapaat markkinat vai vapaus vastuulliseen toimintaan markkinoilla?

Tämän vuokrasääntelyä koskevassa tapaustutkimuksessa on tarkasteltu, miten taloudelliset toimijat ja etujärjestöt tulkitsivat kriisiajan vaikutuksia liiketoimintaympäristöönsä. Sääntelyä koskevissa eduskuntapuheenvuoroissa ja tilannetta arvioivissa sanomalehtikirjoituksissa kiisteltiin osaltaan siitä, minkälainen oli valtion sovelias rooli suhteessa markkinoihin ja taloudelliseen elämään. Talonomistajapiirien monissa puheenvuoroissa viitattiin siihen, kuinka käsillä oleva ongelma oli vain yksi esimerkki talouskäsityksiä koskevasta laajemmasta muutoksesta. Ensimmäisen maailmansodan jälkeiset säännöstelytoimenpiteet nostattivatkin talouselämän eri tahoilla

---

⁸⁸ *Kiinteistölehti* 1922:3, 18.

⁸⁹ Haatanen on käsitellyt laajemmin maalaisliiton suhtautumista kaupungeja ja teollisuustyöväkeä koskevaan lainsäädäntöön, ks. Pekka Haatanen (1992) ’Elämän varjopuolelle joutuneiden parissa. Sosiaaliministeriö 1917–1939’, teoksessa Pekka Haatanen & Kyösti Suonoja, *Suuriruhtinaskunnasta hyvinvointivaltioon*, Helsinki: VAPK-kustannus, 220. Kainuun Sanomat 5.4.1921 ”Kaupunkien rakentaminen valtion varoilla on hyödytöntä tuhlausta. Edustaja M.Pesosen lausunto 11.3.1921.”

⁹⁰ *Kiinteistölehti* 1923:5, ”Suomen Talonomistajayhdistysten Liiton toiminta v. 1922”, 49.

⁹¹ *Kiinteistölehti* 1922:4, 28.

huolta valtiotalouden toteuttamisyrittämisistä.⁹² Julkisen vallan harjoittama taloudellinen interventio nostatti laajemminkin Euroopassa huolta tulevan kehityksen suunnasta ja herätti lainsäädäntöhankkeiden periaatteellista vastustamista ja poliittista järjestäytymistä. Esimerkiksi Saksassa kesällä 1918 keskiluokka ja talonmistajapiirit reagoivat hyvin voimakkaasti vuokrasääntelyyn ja kritisoivat julkisen vallan interventioita.⁹³ Vuokrasääntely otettiin käyttöön ensimmäisen maailmansodan jälkeen myös muissa Euroopan maissa, joten kokemuksia sääntelyn vaikutuksista pystyttiin vaihtamaan kansallisten etujärjestöjen kesken. Eurooppalaisilla asuntomarkkinoilla toimivat talonmistajat perustivat muun muassa uuden kansainvälisen kiinteistönomistajien liiton havaittuaan, kuinka ”venäläinen bolshevismi” oli levinnyt sodanjälkeisen asuntopulan seurauksena.⁹⁴

Suomessakin talonmistajien etujärjestölehden sivuilla pohdittiin kotimaisen toiminnan mahdollisuuksia suotuisten poliittisten asenteiden edistämiseksi. Talonmistajat olivat huolestuneet muun muassa siitä, kuinka vasemmistolehdistössä oli ”agitatorisessa tarkoituksessa” kuvattu harhaanjohtavasti talonmistajien toimintaa. Myös osa porvarillisista lehdistä, kuten *Helsingin Sanomat*, oli edistänyt voimakkaasti vuokrasääntelyn jatkamista. Enemmän ymmärtämystä talonmistajat kokivat saavansa *Hufvudstadsbladetin*, *Uuden Suomen* ja erityisesti *Iltalehden* taholta.⁹⁵ Arvioidessaan omaa tiedotuksellisesta onnistumisestaan järjestölehden tekijät näkivät osaltaan vaikuttaneensa myönteisesti muun muassa vuokrasääntelyn lopettamiseen.⁹⁶

Poliittisten muutosten suuntaa arvioidessaan talonmistajien ja heidän etujärjestönsä kriteerinä oli siis suotuisan liiketoimintaympäristön edistäminen. Taloudellista

---

⁹² Edunvalvonnan organisoinnista Juha-Antti Lamberg (1999) *Taloudelliset eturyhmät neuvotteluprosesseissa. Suomen kauppasopimuspolitiikka 1920–1930-luvulla*, Helsinki: Suomen tiedeseura; Vesikansa (1993) 26–28. Metsäteollisuuden piirissä esitetyistä näkemyksistä Kai Häggman 2006) *Metsän tasavalta. Suomalainen metsäteollisuus politiikan ja markkinoiden ristiallokossa 1920–1939*, Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Toimituksia 1055:2, Helsinki: SKS, 36–40.

⁹³ Jürgen Kocka (1984) *Facing Total War: German Society, 191–1918*, Harvard University Press, 157–159; Markku Ruotsila (2000) ’Suojeluskunta-aatteen vastineet englantia puhuvissa maissa’ *Historiallinen Aikakauskirja* 100, 318; Ruonavaara (1993) 158–159; Marino Folli (1987) ’Housing Policies in West European Countries: The Beginning’, teoksessa Bengt Turner, Jim Kemeny, Lennart. J. Lundqvist (eds.) *Between State and Market: Housing in the Post-Industrial Era*, Almqvist & Wiksell International: Göteborg, 218–219, 225–226. Järjestöjen vaikuttamiskeinoista ks. Lamberg (1999) 14; Forsell (2006) Ruotsin ja Saksan talonmistajapiirien edunvalvonnasta ja järjestäytymisestä.

⁹⁴ *Kiinteistölehti* 1924:1, ”Kansainvälinen kiinteistönomistajain kongressi Pariisissa.”, 5–6.

⁹⁵ *Kiinteistölehti* 1922:6, 44–46. *Iltalehti* ja *Uusi Suomi* tarjosivatkin palstatilaa yhdistysten näkökantojen esittelylle, ks. mm. *Iltalehti* 15.11.1920 ”Vuokrasääntely – nykyhetken vaikein kysymys.”; *Uusi Suomi* 10.4.1921 ”Helsingin talonmistajayhdistyksen kokous.”

⁹⁶ *Kiinteistölehti* 1924:12, ”Lehtemme lukijoille”, 167–168.

toimintavapautta ja omistusoikeutta koskevat rajoitukset olivat huomattavia, mutta on melko vaikeaa arvioida, missä määrin esitetyt kommunismipelot olivat todellisia ja missä määrin taktista pelottelua. Talonomistajilla oli myös merkittäviä taloudellisia syitä vuokrasääntelyn vastustamiseen, sillä asuntopulan johdosta vuokramarkkinoilla olisi kyetty tekemään virkamiesten tuomitsemia huomattavia voittoja. Sijoittajista suurimpia häviäjiä olivat ne, jotka olivat juuri ennen säännöstelyn aloittamista ostaneet kovalla rahalla vuokra-asuntoja odotusarvonaan kovat vuokratulot.⁹⁷ Aineellisten ja poliittisten vahinkojen lisäksi sääntelyn ja siihen liittyneen keskustelun nähtiin heikentäneen talonomistajien julkista kuvaa. Turhautumista purettiin niin paikallisyhdistysten kokouksissa kuin sanomalehtikirjoittelussa: lainvalmistelua ja lakien toimeenpanoa toteuttaneet virkamiehet joutuivatkin sanomalehdistökeskustelussa kovalle.⁹⁸ Virkamiesten lisäksi poliitikot joutuivat kovan painostuksen kohteeksi. Marraskuussa 1920 Eino Kuusen kuulemien huhujen mukaan pääministerille oli jopa tullut uhkaus pommista”istuimen” alla, jos säännöstelyä ei lopetettaisi.⁹⁹

Lainvalmistelusta vastanneet virkamiehet tarkastelivat säännöstelykysymystä talonomistajien tavoin markkinoiden näkökulmasta. Näkemuserot liittyivät siihen, toimivatko markkinat ja minkälainen toiminta markkinoilla oli oikeutettua. Virkamiesten näkökulmasta sodan aiheuttamat häiriöt asuntorakentamisessa ja vallinnut asuntopula oikeuttivat valtion harjoittaman intervention asuntomarkkinoille. Yhden ryhmän etujen oli väistytävä laajempien ja painavampien syiden edessä. Poikkeuksellisten suhdanteiden aikana nousevan ”häikäilemättömän ansiokiihkon” hillitsemiseksi valtiolla oli oikeus säännellä markkinoiden toimintaa.¹⁰⁰

---

⁹⁷ Vrt. O. Tarjanne et. al. (1921) 39.

⁹⁸ Eino Kuuseen kohdistetut solvaukset johtivat jopa oikeudenkäyntiin turkulaista Uutta Auraa vastaan. Ks. Seppo Qvist (1966) *Eino Kuusi sosiaalipoliittikkona. Sosiaalipoliitiikan pro gradu -tutkielma*. Helsingin yliopisto, 39–40. Esimerkin sanomalehtikeskustelun kiihkeydestä tarjoaa muun muassa Eino Kuusen ja nimimerkki J.T.:n *Ilkan* sivuilla käymä kiistely vuokrasääntelyn tarpeellisuudesta: *Ilkka* 24.11.1920 ”Ilkan toimitukselle! Onko vuokrasääntöstely lopetettava?”, 26.11.1920 ”Ilkan toimitukselle, Vuokrasääntöstely on paha josta on päästävä! J. T.”, 3.12.1920 ”Vuokrasääntöstely pois, mutta– toinen sijaan! Eino Kuusi”, 8.12.1920 ”Vuokrasääntöstely - virkamiesparatiisi. J.T.”. Paikallisyhdistysten kokousten kuumentuneesta ilmapiiristä antaa kuvauksen J. A. Hari (1960) *Mikkelin Kiinteistöyhdistys 50 v. 1910–1960.*, Mikkeli: Oy Länsi-Savon Kirjapaino.

⁹⁹ Eino Kuusi Mandi Granfeltille 21.11.1920, kansio 33, Mandi Granfeltin arkisto, Granfelt-Kuusi-suvun arkisto, Kansallisarkisto.

¹⁰⁰ Eino Kuusi (1922) ’Liikepulat’, teoksessa L. Harmaja, A.E. Tudeer, N. Kärki, E. Böök, R. Erich, J. Forsman, R. Holsti, O.K. Kilpi, A. Tulenheimo (toim.), *Valtiotieteiden käsikirja. Aakkosellinen tietoteos II*, Helsinki: Tietosanakirja-osakeyhtiö, 278.

Virkamiesten argumentaatio nojasikin pitkälti ajatukseen ”kokonaisuuden edusta”. Taloudelliselle toiminnalle aiheutuvan haitan nähtiin olevan ainoastaan lyhytaikaista ja siitäkin huolimatta talonomistajat ja vuokranantajat kykenivät nauttimaan kohtuullisista pääomatuloista. Sääntelyn taustalla oli huomattavasti laajemmat kysymykset kuin mitä talonomistajat halusivat tunnustaa. Vuokrien vapaa määräytyminen epänormaalisti toimivilla asuntomarkkinoilla olisi johtanut vakaviin yhteiskunnallisiin häiriöihin. Ihmisten ja perheiden hyvinvointi ja vakaa elämä perustuivat asuntoon ja sen tarjoamaan suojaan.

Asuntopoliitikoille asunto oli siveellisen elämän keskus ja sen joutuminen ”persoonattoman pääoman” ja keinottelun välineeksi oli yksi viite yhteiskunnan etenevästä kapitalisoitumisesta.¹⁰¹ Taloudellisten toimijoiden välisten sosiaalisten siteiden katkeaminen ja siten käytöstä ohjaavien normien höltyminen mahdollistivat lyhyen aikavälin voitontavoittelun. Kuviossa 2 kuvataan miten sosiaalipoliitikot hahmottivat asuntomarkkinoiden erilaisia toimintamalleja ajan näkökulmasta.¹⁰²

Sosiaalipoliitikkojen hahmottamat aikaperspektiivit

	Lyhyt	Pitkä	
Markkinat vapaus	säädellyt vuokramark-kinat, kriisiajan huoneen- vuokrasäännöstely	yleishyödylliset säätiöt, yleishyödyllinen rakenta-minen, <i>yhteistoiminta ja vastuullisuus</i>	Valtiosääntely
	kiinteistökeinottelu, vuokrakeinottelu, luovutushinnat, <i>moraalittomuus</i>	kohtuullista voittoa ottava isännöitsijä / omistaja, pitkät vuokrasopimukset, osuus-toiminnallinen liiketoiminta	/

Kuvio 2. Sosiaalipoliitikkojen hahmottamat asuntomarkkinoiden toimintamallit.

¹⁰¹ Lainaus Böök (1919) 133.

¹⁰² Kuviossa hyödynnetty Saaren Polanyi-analyysiä, ks. Juho Saari (2005) 'Epävarmuuden ajan hyvinvointivaltio – Karl Polanyin teoria yhteiskunnallisen murroksen sääntelystä', teoksessa J. Saari (toim.) *Hyvinvointivaltio. Suomen mallia analysoimassa*. Helsinki: Yliopistopaino, 155.

Kun virkamiehistö tarkasteli nopeisiin voittoihin tähdännyttä taloudellista toimintaa pitkän aikavälin näkökulmasta, talonmistajat painottivat huomattavasti enemmän markkinoiden toimintaan liittyviä periaatteellisia kysymyksiä – vapautta ja omistusoikeuden pyhyyttä.

Koska valtio pyrki takaamaan talouselämälle suotuisan toimintaympäristön, virkamiehet katsoivat tämän velvoittavan taloudellisia toimijoita seuraamaan yhteiskunnallisen elämän muiden osa-alueiden kehitystä. Sen lisäksi, että sodanaikainen ja -jälkeinen asuntomarkkinoilla tapahtunut lyhyen aikavälin voitontavoittelu oli paitsi moraalisesti tuomittavaa, se antoi valtiolle oikeuden puuttua markkinoiden toimintaan. Osaltaan virkamiesten voimakkaan moraalisten puheenvuorojen voi tulkita ilamiseksi turhautumista oman yhteiskunnallisen aseman heikkenemiseen.¹⁰³ Virkamiehistössä keskusteltiinkin laajasti siitä, kuinka ”raskas paine on nyt toteuttamassa eräänlaisen tasavertaisuuden”.¹⁰⁴ Virkamiehistöstä ja henkisen työn edustajista huolehtimisen nähtiin kuitenkin edustavan koko kansakunnan etua.¹⁰⁵ Pääomakeinottelijoilla sen sijaan esitettiin olleen mahdollisuus vastuullisempaan ja pitkäjänteisempään toimintaan (muun muassa kohtuullisen voiton hyväksymiseen, ks. kuvio 2), mutta suurin osa toimijoista ei välittänyt toimintansa seurauksista ja yhteiskunnallisen vastuun kantamisesta.

Asuntopolitiikasta vastanneiden virkamiesten ajattelussa taloutta ja markkinoita ei voinut irrottaa yhteiskunnallisista sidoksistaan, sillä yhteiskunnan modernisoituminen ja työnjaollinen eriytyminen kietoivat erilaiset yhteiskunnalliset ryhmät toisiinsa.¹⁰⁶ Kompromissien tekeminen oli välttämätöntä, koska kaikki oli sidoksissa kaikkeen: yhteiskunta hahmotettiin kokonaisuutena.¹⁰⁷ Sosiaalipoliitikkojen velvollisuudeksi asetettiin taloudellisten eturyhmittymien ajaman politiikan kriittinen tarkastelu ja odotettavissa olevien vaikutusten arviointi. Tavoitteena oli sosiaalisemman markkinatalouden luominen ja tähän päästiin kasvattamalla vastuullisia markkinatoimijoita.¹⁰⁸ Markkinoiden ja ihmisten

¹⁰³ Haapala (1995) 177–178, 191–193 tuloerojen kaventumista koskevasta aikalaiskeskustelusta.

¹⁰⁴ Einar Böök (1918) ’Työpalkasta ja palkkapolitiikasta’, *Yhteiskuntataloudellinen Aikakauskirja* 14, 79.

¹⁰⁵ ’Suomen virkailijakeskusliittojen Yhtymän kiertokirje’ (1922) *Virkamiesten Aikakauskirja* 2, 58.

¹⁰⁶ Vrt. Eino Kuusi (1931) *Sosiaalipoliitikka I–II*, Porvoo: WSOY, 32.

¹⁰⁷ Sosiaalipoliitikkojen holistisesta ajattelusta ks. Arto Koho (1991) *Sosiaalipoliitikka ja utilitarismi*, Helsinki: Sosiaalipoliittinen yhdistys, 146–147. Vrt. Böök (1919) 37: ”[Y]leisihmisyyden aate toteutuakseen vaatii nykyään, ei vain yhä elävemmän yhteishengen luomista kansojen kesken, vaan ainakin samassa määrin sellaisten olojen aikaan saamista, jotka takaisivat todellisen yhteishengen voimassa pysymisen itse kansan keskuudessa.”

¹⁰⁸ Marketta Rajavaara (2007) *Vaikutavuusyhteiskunta. Sosiaalisten olojen arvostelusta vaikutusten todentamiseen, Sosiaali- ja terveysturvan tutkimuksia* 84, Vammala: Kela, tutkimusosasto, 81–83; Markkinatoimijoiden kasvattamisesta Markku Kuisma (1999) ”Meillä ei ole mitään Rockefelleriä ... mutta meillä on osuustoiminta”.

epätäydellisyys josta yhteiskunnan oli kuitenkin kasvatuksen lisäksi luotava normeja, jotka ohjaisivat yhteiskunnallista kehitystä ”kokonaisuuden edun” vaatimaan suuntaan. Virkamiesten silmissä kansan oikeustajua loukkaava keinottelu heikensi kapitalistisen talousjärjestelmän yhteiskunnallista legitimitettä. Argumentaatiossa korostui reaalipoliittisten näkökulmien ohella moraaliset piirteet. Ansiotonta arvonnousua ja kohtuutonta voitontavoittelua koskevat puheenvuorot voidaan liittää sodan jälkeiseen laajempaan keskusteluun materialismista ja ihmisen arvokriisistä.

Poikkeusajan lainsäädäntö

Vuokrasäännöstely edusti poikkeusoloissa laadittua lainsäädäntöä, jonka tavoitteena oli välittömän asuntopulan lieventäminen ja yhteiskunnallisen vakauden säilyttäminen. Virkamiesten näkökulmasta lainlaadintaan ja toimintavaltuuksiin liittyneiden ongelmien takia säännöstelyssä ei kuitenkaan halutulla tavalla onnistuttu.¹⁰⁹ Säännöstelyn negatiivinen kritiikki koettiin raskaana, ja esimerkiksi Eino Kuusi oli helpottunut virkatehtävien päättymisestä, vaikka säännöstelun loppuminen häntä huolettikin.¹¹⁰ Vuokrasäännöstelyyn kietoutuikin hyvin erilaisia ja keskenään osin ristiriitaisia tavoitteita. Virkamieskunnalle ja erityisesti palvelusmiehille matala vuokrataso korvasi jonkin verran heidän elintonsa laskua.

Kohtuullisen vuokratason uskottiin edistävän maltillisempien palkkaratkaisujen syntymistä. Rahapolitiikan näkökulmasta vuokrasäännöstely piti elossa ajatusta paluusta vahvaan markkaan. Vaikka säännöstelyn ansiosta monet pääsivät hyötymään edullisesta vuokratasosta, säännöstelyn luomat kahdet vuokramarkkinat aiheuttivat myös ei-toivottuja vaikutuksia ja keinottelua. Ongelmista huolimatta säännöstelyn nähtiin edistäneen taloudellista ja yhteiskunnallista oikeudenmukaisuutta. Vuokrien vapaa hinnoittelu estettiin, säännöstely rauhoitti kiinteistökeinottelua ja tehdyt vuokrakorotukset takasivat myös talonmistajille kohtuulliseksi katsotun vuokratulon.

---

teoksessa Markku Kuisma, A. Henttinen, Sami Karhu, Maritta Pohls, *Kansan talous. Pellervo ja yhteisen yrittämisen idea 1899–1999*, Tampere: Kirjayhtymä Oy.

¹⁰⁹ Esim. Kuusi (1931) 879.

¹¹⁰ Eino Kuusi Mandi Granfeltille 7.5.1922, kansio 33, Mandi Granfeltin arkisto, Granfelt–Kuusi-suvun arkisto, Kansallisarkisto.

Talonomistajille perustuslain takaamiin vapauksiin ja oikeuksiin sekaantuva vuokrasäännöstely edusti uudenlaista ja tuomittavaa valtiokehitystä. Heidän oikeustajuaan loukkasi toimintavapauksien rajoittamisen lisäksi se, että samanaikaisesti vuokralaisille, myös punaisille, myönnettiin asumiseen liittyviä oikeuksia. Turhautumista aiheutti lisäksi se, että muilla talouselämän alueilla päästiin nopeamman eron taloudellista toimintavapautta rajoittavista säädöksistä. Vääryyden kokemukset näkyivät ilmapiirin kiristymisenä niin järjestöjen kokouksissa, julkisessa kirjoittelussa kuin poliittisessa toiminnassakin. Monet talonomistajat kapinoivat vuoden 1923 keinottelulakia vastaan, ja menivät mieluummin oikeuteen sakotettavaksi kuin alistuivat laittomaksi kokemiensa säädösten noudattamiseen.¹¹¹

Talonomistajien puheenvuoroissa vuokrasäännöstely oli osoittanut valtion ja sen virkamiesten kykenevän mielivallan harjoittamiseen, kun taas vapaasti toimivat markkinat ilmensivät vapautta ja yhteiskunnallisen elämän tasapainotilaa. Virkamiesten kritiikiltä pyrittiinkin viemään pohja osoittamalla, kuinka heikoille ja suorastaan haitallisille yhteiskuntaelämää koskeville oletuksille argumentaatio rakentui. Vastakritiikiksi talonomistajat esittivät uuden ja mielestään paikkansa pitävämmän kuvauksen yhteiskuntaelämästä ja sen toimintamalleista.¹¹² Talous- ja markkinakonstruktioon liittyi myös kuvaus sen tuottamasta kansalaisuudesta: passiivisten yhteiskunnan holhokkien sijaan markkinat tuottaisivat omiin päätöksiinsä ja voimiinsa luottavia rationaalisia toimijoita. Vapaasti toimivat markkinat eivät sääntelyn tavoin suosineet mitään erityisryhmiä ja siten ne edustivat yhteiskunnallista tasa-arvoa. Talonomistajille sopimisen ja markkinoiden vapaus edusti oikeudenmukaisuutta ja valtiollinen sääntely epäoikeudenmukaisuutta.

Vääryyden tuntemuksia syvensivät osaltaan sisällissodan jälkeinen ilmapiiri ja voittanutta puolta edustaneiden talonomistajien odotukset tulevan politiikan suunnasta.

Vuokrasäännöstelyn synnyttämät vääryyden kokemukset rapauttivat ainakin hetkellisesti talonomistajapiirien luottamusta julkiseen valtaan ja sen legitimiisyyteen.

Vuokrasäännöstelyä koskeva tarkastelu onkin tuonut esille, kuinka eri tavoin

---

¹¹¹ Ruonavaara (1993) 167. Laki säädettiin ilman perustuslainsäätämisyjärjestystä.

¹¹² Toimintamallia voi verrata Kettusen esittämään ajatukseen immanentista kritiikistä, jossa olemassaolevia yhteiskuntaoloja tai epäkohtia kritisoidaan yhteiskunnan omiksi oletettujen normatiivisten standardien tai ”lupausten” pohjalta. Ks. Pauli Kettunen (1998) ’Miksi toista työmarkkinaosapuolta kutsutaan liikkeeksi?’, teoksessa Kaj Ilmonen, Martti Siisiäinen (toim.) *Uudet ja vanhat liikkeet*, Tampere: Vastapaino, 118–121.

lainsäädännölliset järjestelyt vaikuttavat erilaisten yhteiskuntaryhmien taloudelliseen käyttäytymiseen ja poliittiseen asennoitumiseen.¹¹³

---

¹¹³ Institutionaalisten järjestelyjen ja legitimitetin välisestä suhteesta ks. Bo Rothstein (1998) *Just Institutions Matter. The Moral and Political Logic of the Universal Welfare State*, New York: Cambridge University Press, 72; Hannu Ruonavaara (1998) ”Vanhat” yhteiskunnalliset liikkeet moraalisaatelyn projekteina”, teoksessa Kaj Ilmonen, Martti Siisiäinen (toim.) *Uudet ja vanhat liikkeet*, Tampere: Vastapaino, 53–54. Myös aikalaiset huolestuivat ja pohtivat tehottomien lakien ”yhteiskuntajärjestystä” heikentävää luonnetta. Ks. Allan Serlachius ’Lainsäätäjän valta’, *Lakimies* 19, 4–8.